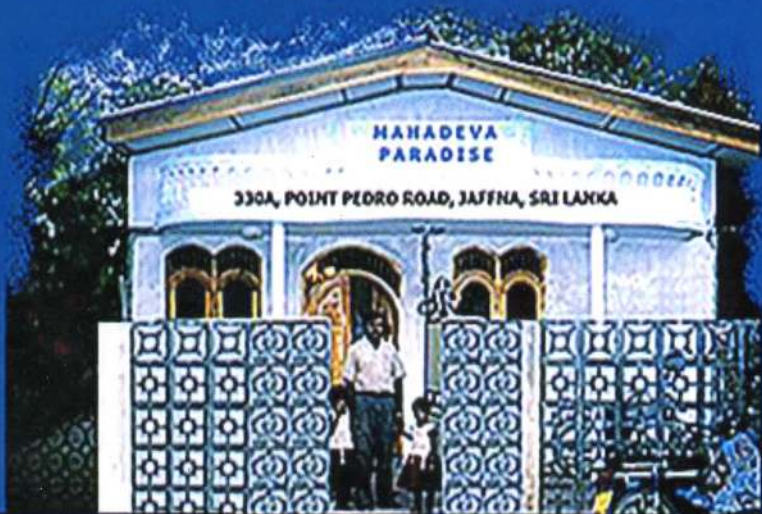

MOORTHY SIVA

75th. Year

SCANNED BY

MOORTHY-SIVA'S

மூர்த்தி-சிவாவின்

75TH YEAR

75ம் அகவை

SOUVENIR

நினைவுமலர்

2013/14

MOORTHY-SIVA'S 75TH YEAR SOUVENIR

மூர்த்தி – சிவாவின்
75வது அகவை நினைவுமலர்

EDITED BY: PROFESSOR KOPAN MAHADEVA
தொகுப்பாசிரியர்: பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா

Copyrights:

Individual Articles © Each Named Author, 2013
Common Pages © Prof. Kopan Mahadeva, 2013
Book Design © Century House, 2013

All Rights Reserved

No part of this publication may be reproduced in any form or by any means [except excerpts for review and/or research] without prior written permission from Century House or each named Author for their own Articles. Credit is hereby acknowledged for a few excerpts adapted from Wikipedia's public domain.

First Edition, 2013
ISBN: 978-1-873265-14-7

Typeset & Published by:

CENTURY HOUSE
35, HA1 2JU, U.K.

CONTENTS, AUTHORS, AND PAGES

Editor's Foreword: Professor Kopan Mahadeva (4)

தொகுப்பாசிரியர் உரை: பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா (5)

தம்பிக்குத் தென்பூட்ட கோபனின் சிகிச்சை-மனைக் கவிதை (6)

'பாரறிந்த மேதைக்கு' அருட்கவியின் பவழவிழா வாழ்த்துக்கள் (7)

மைத்துனியாருக்கு அருட்கவியின் 80வது ஆண்டு வாழ்த்துப்பா (8)

மருதடியாருக்கும் நல்லூராருக்கும் அருட்கவியின் பிரார்த்தனைப்பா (9)

அன்னைக்கு அபயம் அளிப்பீர்: அருட்கவியின் கவிதை (11)

உம் பெயரை எனக்கு அளித்த விநாயகரே: அருட்கவியின் கவிதை (12)

விகடகவி நீதிபதி 'கவிமணிக்கு' அருட்கவியின் பாராட்டுக் கவிதை (13)

மறைந்த கட்டலக் கலைஞர் வீ.எஸ்.ரீ.யுக்கு அருட்கவியின் கவிதை (14)

மூர்த்தி-சிவாவின் குடும்பப் படங்கள் சில... (15-19)

பெற்றோருக்கு மகள் கீதா குடும்பத்தின் வாழ்த்துக் கவிதைகள் (20-22)

Niece Dr. Ula Mahadeva's Message (23)

பெற்றோருக்கு மகள் ஆரணி குடும்பத்தின் வாழ்த்துக் கவிதைகள் (24)

முயற்சியால் உயர்ந்த அண்ணர் தில்லைநாயகம்: கோபன் கட்டுரை (25-31)

Brother Thillainayagam, The Inventor by Professor Kopan (32-37)

Mr. V.K. Thillainayagam, FIFRE: Poem by Professor Kopan (38)

தம்பிக்கு நடைமுறைப் புத்திமதிகள்: பேராசிரியர் கோபன் கவிதை (39-40)

பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் சகோதரங்களும்: கோபனின் கட்டுரை (41-43)

இளைய மைத்துனி-சகோதரி சிவாவுக்கு: கோபன்-சீதா கவிதை (44) □

EDITOR'S FOREWORD

—Professor Kopan Mahadeva—

This is a 75th Year Souvenir for Mr. Kopalapillai Vinayagamoorthy (Moorthy) & Mrs. Sivagnanambikai Vinayagamoorthy (Siva) of Anaipanthy, Jaffna, Sri Lanka. They were both born in Kaithady Nunavil, Chavakachcheri and had lived in Moonamalai Lane, Manipay for years before they moved to their daughter Verni's recently built house in Point Pedro Road, Anaipanthy where the two families currently reside.

Moorthy was a building contractor, and had run a tutoring business. Siva was a graduate teacher. They married in 1968 and have three daughters: Gheetha (wife of Erambu Ragulan, with two daughters: Deepika and Kajanika), Verni (wife of Babakaran with two daughters: Tharagaa and Vaishnaa), and Arani (married to Vibooshan, with a son: Kajanikan).

While this Souvenir marks the 75th birthdays of Moorthy (5th April 2013) and Siva (7th March 2014), it also documents the life and work of Moorthy's eldest brother, the late Mr. Velauthar Kopalapillai Thillai-Nayagam, FIERE and carries a few photographs of his family and that of his next brother and only other sibling Prof. Kopalapillai (Kopan) Mahadeva, by way of Moorthy's Extended Family's documentation. Siva's parents, Mr. and Mrs. Pillaiyar Sinnathurai, are now deceased, and she being their only offspring, Moorthy's family has become hers.

The Souvenir also contains a few poems written by Moorthy using his Tamil pseudonym Arul-Kavi (meaning divine poet), and a few by his brother Kopan who has also compiled, edited and published this Souvenir through his Century House, as a commemoration volume.

This is a 75th Year gift to Moorthy, Siva and their immediate family, from his brothers' families of Thillai (survived by his widow Sakuntala Pathmawathie, and their only daughter Ms. Vidhya Rajeswary Gowri residing at Maidenhead, Berks, UK) and of Prof. Kopan [with his wife Dr. Seethadevi and daughters Uma; Usha (married to David Moran); son Dr. Lavan (married to Adriana Ponton-Castro, with daughters Amalia and Kamala); and last daughter Ula (married to Dr. Nischalan Pillay)] -- who all presently reside in and around London, in the UK.

The above surviving closest relatives of Moorthy and Siva are delighted to make this nostalgic gift to the septuagenarian couple and to their immediate family and wish all of them very long, really happy, peaceful, and prosperous lives though they are thousands of miles away in the Northern Province of the island of Sri Lanka. □

தொகுப்பாசிரியர் உரை

—பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா—

இது ஈழத்து யாழ்ப்பாணம் ஆணைப்பந்தியில் வதிந்து வரும் திரு. கோபால் பிள்ளை விநாயகமூர்த்தி, திருமதி சிவஞானம்பிகை விநாயகமூர்த்தி தம்பதிகளின் 75வது ஆண்டு விழாக்களைக் கொண்டாடும் நோக்குடன் தயாரிக்கப்பட்ட நினைவு மலர். அவர்கள் இருவரும் சாவகச்சேரி கைதடி நுணாவலில் பிறந்தவர்கள். திருமணத்தின் பின் மானிப்பாய் மூணாமலை ஒழுங்கையில் பலவருடம் வாழ்ந்து, இப்போ அவர்களின் மகள் வேணியின் ஆணைப்பந்தி, பருத்தித்துறை வீதியிலுள்ள புதிய இல்லத்தில் வதிகின்றனர்.

மூர்த்தி ஒரு கட்டட ஒப்பந்தகாரராகவும் ரியூற்றறி நடாத்துனராகவும், சிவா ரசாயனப் பட்டதாரி ஆசிரியையாகவும், தொழில்செய்து இளைப்பாறிய வர்கள். அவர்கள் 1968ல் மணம் முடித்து மூன்று பெண்களைப் பெற்றெடுத்தனர். முதல் மகள் கீதா, ஏரம்பு ராகுலன் எனும் சக-எந்திரிகரை மணந்து தீபிகா, கஜனிகா எனும் இரு மகள்மாரைப் பெற்றார். அடுத்த மகள் வேணி சக-எந்திரிகர் பாகரனை மணந்து தாரகா, வைஷ்ணா எனும் இரு பெண்களைப் பெற்றார். மூன்றாவதான பட்டதாரிக் கணக்காளர் ஆரணி, அண்மையில் தொழிலதிபர் விபூஷணை மணந்து கஜனிகன் எனும் மகனைப் பெற்றார். இவர்களின் படங்கள் சிலவற்றை இந் நூலின் உள்ளே காண்க.

இம்மலர் மூர்த்தி-சிவாவின் 05-04-2013, 07-03-2014 எனும் 75வது ஆண்டுநிறைவுகளை நினைவில்வைத்துக் கொண்டாடும் பிரதான நோக்குடன் ஆக்கப்பட்டதெனினும் மூர்த்தியின் மூத்த தமையனாராகிய மறைந்த திரு. வேலாயுதர் கோபாலபிள்ளை தில்லைநாயகம் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறையும், மூர்த்தியின் அடுத்த இன்றுவாழும் ஒரே சகோதரர் கோபாலபிள்ளை (கோபன்) மகாதேவா குடும்பத்தினரின் படங்கள் சிலவற்றையும் தாங்கி, மூர்த்தியின் விசாலித்த குடும்ப ஆவணமாகவும் பரிணமித்துள்ளது. சிவாவின் பெற்றோர்கள் திரு-திருமதி பிள்ளையர் சின்னத்துரை (ஆசிரியர்) இருவரும் காலமாகி, சிவா ஒரேயொரு தனிப் பிள்ளை என்கின்ற படியால் மூர்த்தியின் விசாலித்த குடும்பமே சிவாவின் குடும்பமும் ஆகியுள்ளது.

இந் நூலில் 'அருட்கவி' எனும் புனைபெயரில் மூர்த்தி வரைந்த கவிதைகள் சில, இந்நூலைத் தொகுத்து, 'நூற்றாண்டு இல்லம்' ஊடாக வெளியிடும் பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவாவின் கவிதைகளுடன் இணைகின்றன.

இச்சிறப்புநூல் மூர்த்தியின் தமையன்மார்: திரு. தில்லைநாயகம் அவர்களின் இங்கிலாந்தின் பேர்க்ஷையர் மாநில மெயிடின்ஹெட்-இல் வதியும் மனைவி சகுந்தலா பத்மாவதியும் ஒரேமகள் வித்தியா ராஜேஸ்வரி கௌரியுமுடன் இங்கிலாந்தின் லண்டனிலும்அண்மையிலும் வதியும் கோபாலபிள்ளை (கோபன்) மகாதேவா, மனைவி வைத்தியைசீதாதேவி அவர்களின் மகள்மார் உமா; உஷா (கணவன் டேவிட் மோறன் உடன்); மகன் கலாநிதி லவன் (மனைவி அட்றியானா பொன்றன்-கஸ்ற்றோ, மகள் மார் அமாலியா, கமலா வுடன்); மகள் வைத்தியை உலா (கணவர் வைத்தியக் கலாநிதி நிஷாள் பிள்ளையுடன்) உவந்தனிக்கும் மூர்த்தி-சிவாவின் 75வது ஆண்டுப் பரிசே ஆகும். மேற்கூறியவர்கள் எல்லோரும் மூர்த்தி-சிவா தம்பதிகளுக்கும் அவர்களுடைய மகள் மார், கணவன் மார், அக் குடும்பங்களின் ஐந்து பேரப்பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் நீண்ட ஆயுளும் சுபீட்சமும் வாழ்த்துகின்றனர். □

தம்பிக்குத் தென்பூட்ட ஒரு கவிதை

(25 பங்குனி, 2010, கொழும்பு சிகிச்சை மனைக்கு அனுப்பியது)

—பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா—

எக்காலம் இனிக் கூடி வாழ்வோம் என்று ஏங்குகிறேன்
முக்கண்ணன்-காலை, நிதம், கண்ணீரால் கழுவுகிறேன்.
'சக்கட்டை' என்றோர்க்குச் சான்றோன், தான் எனக் காட்டி...
தக்கதொரு தரம் பெற்ற தம்பியனை வாழ்த்துகிறேன்!

எக்காலம் இனிக் கூடி வாழ்வோம் என்று ஏங்கிடினும்
முக்காலம் முக்கண்ணன் முகம் நோக்கி வேண்டிடினும்
தக்கதொரு தரம் பெற்ற தம்பியனின் குடும்பத்தைப்
பக்கத்தில் இருப்பதைப்போல் பகலிரவாய்ப் பார்க்கின்றேன்.

எக்காலம் எவருக்கு எவ் இடைஞ்சல் வரும் என்று
முக்கண்ணன் வகுத்தபடி முன்-பின்னாய் நடந்திடினும்
திக்கற்றார் என்று உமைத் தினைக்கணமும் நினைக்காமல்
சிக்காராய், மனத்து உறுதி எலாம் சேர்த்து, அக்கத்தில்

உள்ளாரை அணைத்து, உள்ளத்தைத் திடமாக்கி,
நள்ளிரவின் இருள் அகற்ற ஞானத்தின் விளக்கு ஏற்றி
வள்ளுவனார் பரிசளித்த வாழ்க்கை நெறி பின்பற்றி
எள்ளளவும் ஏங்காமல், ஏறுகள் போல் தலை நிமிர்த்தி...

இன்று வந்த இடையூற்றை இன்முகத்துடன் எதிர்த்துத்
தன்னம்பிக்கை என்ற பெரும் திறனைப் பாவித்து
துன்பங்கள் வந்திடினும் எம்மை அவை என் செய்யும்
என்று, பிஞ்சு மனம்எல்லாம் இரும்பாக்கிச் செயற்படுவீர்!

எக்காலம் இனிக் கூடி வாழ்வோம் என்று ஏங்குகிறேன்;
முக்கண்ணன் காலை, நிதம் கண்ணீரால் கழுவுகிறேன்.
'சக்கட்டை' என்றோர்க்குச் சான்றோன், தான் எனக்காட்டி...
தக்கதொரு தரம் பெற்ற தம்பியனை வாழ்த்துகிறேன்!! □

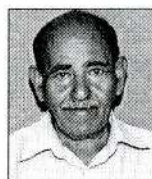
PROF. KOPAN MAHADEVA: 2009

MOORTHY: 1965

MOORTHY: 1995

MOORTHY: 2008

பாரறிந்த மேதைக்குப் பவழவிழா வாழ்த்துக்கள்

—அருட்கவி ஆனைப்பந்தி கோ. விநாயகமூர்த்தி—
(2009)

பவளவிழா நாம் நடாத்தும் பாரறிந்த மேதை, அவர்,
தவப்புதல்வர், என் அண்ணர், கோபன் எனும் மகாதேவர்.
அவப் பொழுது போக்கிடார், என் ஆசைச் சின்னண்ணர்

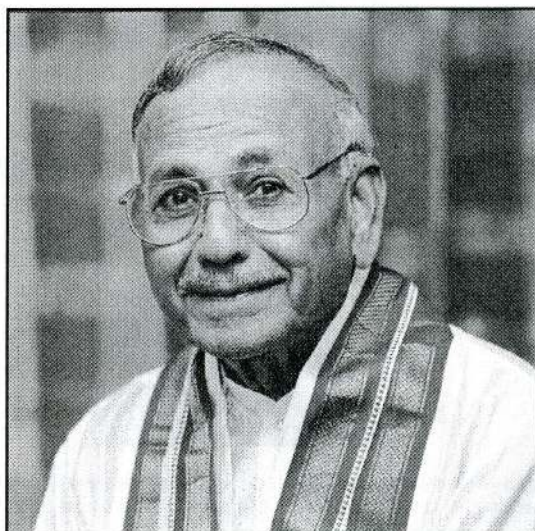
சிவபக்தர், சிரிப்புடனே செம்மையாய் வாழ்ந்திடுவார்.
நல்லவராய், வல்லவராய் நாடறி தம் நூவினினால்
சொல்வியது தவறாராய், செய்பவையில் திறமையராய்

நல்லறப் பணிகளிலே நாட்டமுள்ளார், என் அண்ணர்.
கல்லுகளும் கனிந்து உருகும் கனிமொழியே பேசிடுவார்,
சொல்வதையும் செய்வதையும் ஒன்றாக இணைத்திடுவார்.

சொல்லிலும் நற் செல்வரென்று போற்றுகின்றார் பாரினர்கள்.
துல்லியமாய்த் திட்டமிட்டுச் சிந்தித்தே செயற்படுவார்,
வல்லவராய் உலகு எங்கும் எந்திரிகம் வாழவைத்தார்.

நல்லதோர் எழுத்தாளர், கவிஞர், பல் கலைகளில் வல்லார்,
சொல்லிலைக் கியத் துறையில் தனக்கு ஓர் இடம்பெற்றார்.

எல்லோரும் எப்பொழுதும் போற்றி வரும் கோபன் அண்ணர்
செல்லிடத்தில் சிறப்புடன் நூறாண்டுகட்கு வாழ்ந்திடுவார்! □

வைத்தியை சீதா மகாதேவாவின் 80வது (2013) ஆண்டுநிறைவிற்கு
மானிப்பாய் அருட்கவி, மைத்துனர்
கோ. விநாயகமூர்த்தியின் வாழ்த்துக்கவி

தங்கமெனும் பெயர்கொண்ட தங்கரத்தினத் தாயும்
 இங்கித அளவையாளர் முத்துக்குமார சாமியரும்
 செய்-தவத்தின் பயனாக 'சீதா' எனும் பெண்பிறந்தார்
 'கைபிடித்துக் குணப்படுத்த'... மானிப்பாய் நகரினிலே.
முத்தரோ முன்னாளில் நகரமன்றத்தின் முதல்வர்
 குத்தல்பேச்சுத் தவிர்த்த சமூகசேவைத் திலகர்
 சத்தியமும் தவறாது சான்றோன் என நிறைவாய்
 எத்திசையும் புகழ் பெற்று, 90-களில் மறைந்தார்.
தம்பதிகள், அவர்பெற்ற தனயன்மார் நால்வருடன்
 அம்மணியாம் சீதாவை ஒரேமகளாய் வளர்த்துவர,
 சுறுக்கெனவே கல்விகற்றுச் சர்வகலாசாலை சென்று
 அறு ஆண்டில் வைத்தியராய் வெளிவந்தார், சீதா.
இலங்கையில் பதினேழாண்டு, இங்கிலந்தில் 23,
 பலன்சேரும் வைத்தியமும் பள்ளிச்சிறார்கள் நலனும்
 பேணி இளைப்பாறி, அகவை எண்பதை அடையும்
 வேணிமதி மைத்துனித்தாயார் வாழ்ந்திடவே நீடுழி!
தென்மராட்சிய் பேராசான் மகாதேவா எனும் கோபன்
 முன்னர் காதல்-மணந்து மூத்தமகள் உமாக்கலைஞர்,
 பின்னர் உஷா மின்பொறிஞர், பொருளியல் நிபுணர்-லவன்,
 அன்பினுக்கோர் உலாஎன்ற வைத்தியையையும் பெற்றார்.
மானிப்பாய் பெற்றெடுத்த மங்கையரின் திலகத்தீர்!
 ஏன்இனி நோய்ச் சிரமம்என்று இளைப்பாறல் எடுத்தீரோ?
 எனினும்உம் ஈலாய்பைத் துணைவருடன் தொடக்கியதால்
 கனிந்த கட்டுரைகள் பலதை இருமொழியில் தந்தீரோ?
பேரும் புகழுமுடன் சீரும் நற் சிறப்புமுடன்
 நேராகவே நின்று நோய்நொடிகளை வென்று
 பாரினிலே நலன் பேணி இனங்களுடன் அளாவி நீர்
 பார்துதிக்கப் பல்லாண்டு வாழ்ந்திட நாம்வாழ்த்துகிறோம். □

பின்குறிப்பு: இந்நூலைத் தயாரிக்கவும் சீனாவுக்கு 44ம் பக்கத்துக் கவிதைபா எழுதவும் உதவிய என் அன்பு
 மனைவி சீதாதேவியார் 08-06-2013 அன்று 84-வது சேர்ந்ததையும் விசனத்துடன் பதிவுசெய்கிறேன். (ஆ-ர்)

மருதடியாருக்கும் நல்லூராருக்கும் பிரர்த்தனை —அருட்கவி ஆணைப்பந்தி கோ. விநாயகமூர்த்தி—

இறவா, இறவா, ஏனோ இச் சோதனை?
சிறை இருப்பதைப் போல் ஏனோ எம் வேதனை!
மறைகளின் தலைவா, எம் மாண்புகள் தளைக்கக்
குறைகளைக் களைந்து கூர்மைகள் தருவீர்!

எங்கும் இருந்து, எல்லாம் அறியும்
எல்லாம் வல்ல எம் பெருமானே!
இங்கும் எல்லாம் பாங்காய் அமைந்திட
இல்லை என்னாது அருள்வீர், ஈசா!

பொல்லா வினைகள் வேருடன் வீழ்த்தி
நல்லதே நிலைத்து வல்லமை பெருக
எல்லைகள் இல்லா எம் பெருமானே
பல்கலை ஞானம் பரிந்து நீர் தருவீர்!

அன்பினை அடைக்கும் அறைகள் இங்கில்லை
அன்பெனில்... ஆண்ட-நீர், என்பதை விளங்கி
அன்பினை ஊட்டி அன்பினைப் பெறுவோம்;
அன்பு பொங்கிட ஆனந்தம் காண்போம்!

அன்னையும் பிதாவும், எமை ஆளும்-நீர், என்போம்
அன்னையின் அன்பிற்கு அளவு இல்லை என்போம்
அன்னையை வணங்கி எம் அப்பரைத் துதிப்போம்
வன்மைகள் துறந்து நாம் தென்பினை வளர்ப்போம்!

மருதடி விநாயகன் கருணையை வேண்டி
சிரத்தில் கை குவித்துச் சேவிப்போர்க்குத்
தரணியில் இருக்கும் குறைகளும் தீர்ந்து
பரந்த விருத்தியும் பால் போல் சுரக்கும்!

நல்லூர்க் கந்தன் நில் திசை நோக்கி
அல்லும் பகலும் அருள் கேட்பார்க்குச்
செல்வமும் ஞானமும் துணிவும் கிட்டிக்
கல்வியும் திறனும் கருணையும் பொங்கும்!

கடினமாய் உழைத்துக் காசினைச் சேர்ப்போம்
படுவது பட்டுப் பொருள்களைப் பெறுவோம்;

குடும்பத்தைப் பேணிக் குடித்தனம் நடத்தி, எம்
இடும்பைகள் தீர்த்துத் தருமமும் செய்வோம்!

உறவு, இனத்தாரை அணைத்து நடப்போம்
கரவுகள், குரோதம், தவிர்த்து நடப்போம்
உயிர்கள் எல்லாமே இறைவன் படைப்பெனும்
உயர்ந்த நோக்கினை உணர்ந்து நாம் வாழ்வோம்!

சித்தி விநாயகரே, சிதம்பரனார் மகனே, நாம்
புத்தியைப் புத்தியாய்ப் பாவிக்க அருள்வீரா?
சத்தியத்தை நிலைநாட்டும் சதாசிவனார் மகனே
முத்தியின் பேற்றினை நீர் மனமுவந்து தருவீரா?

அத்தி முகத்தாரே, அரும் பெரும் சோதியரே
நித்தம் நாம் தொழுது வரும் நீதி நாயகரே
ஐங்கரரே எம் தீய ஐம்புலன்களை அடக்கப்
பொங்கும் உம் அன்பின் பலம் எல்லாம் தருவீர்.

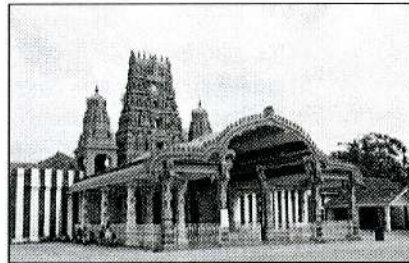
கந்தன், கருணை வள்ளல், நல்லூர்த் தலத்தாரின்
சொந்தமண்ணில் வாழ்வதும் செவ்விய பாக்கியமே!
கந்தா, கடம்பா, கலியுகச் சுந்தர வரதா
எந்நேரமும் எம்மை அந்தரிக்க வைக்காதீர்!!

நல்லூரான், மருதடியான், நாயகர்கள் இருவருமே
அல்லும் பகலும் அவர் அடிவணங்கும் எம்முடைய
இல்லத்தார், இனத்தவரை என்றென்றுமே காத்து
நல்லதையே செய்வரெனும் நம்பிக்கை எமக்குண்டு.

நல்லூர், மருதடி, வாழும் நாயகர்களை நாங்கள்
அல்லும்பகலும் எம் உள்-மனத்தில் இருத்தி, எம்
இல்லத்தார் எல்லோரின் அன்பினைப் பேணி, நாம்
செல்லும் நாள்வரை சுகத்துடன் வாழ்வோம்!! □

மாணிப்பாய் மருதடிவிநாயகர் கோவில்

நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில்

அன்னைக்கு அயயம் அளிப்பீர், வேல் முருகா!

—அருட்கவி ஆணைப்பந்தி கோ. விநாயகமூர்த்தி—

முருகா முருகா, யாழ் நல்லூர் வேல் முருகா
உருகாதோ உம் மனம், உருகாதோ முருகா?

ஈழத் தமிழினத்தின் இன்றைய நிலை தனைக்
கண்டும் உம்மனது ஏன் உருகவில்லை முருகா?

அன்று நீர் எமக்கு அன்னை தமிழைத் தந்தீர்
மட்டில்லா மகிழ்வுடன் ஆடினோம், பாடினோம்!

இன்று நீர் ஒன்றும் அறியாதது போல்
கண்முடி மௌனம் சாதிப்பது ஏனோ?

ஏன் இந்த மௌனம்? வாய்திறந்து விடை பகரும்!
தேன்போன்ற தமிழ் தந்த முருகா, பதில்சொல்லும்!

கலியுக வரதா! கடம்பா! எம் கார்த்திகேயா!
ஞானபண்டிதா! கந்தா! ஏன் ஐயா மௌனம்?

பல்லோரும் எம் மொழியைப் பாதிக்க எண்ணுகிறார்
வெல்வரா, அவர் எவரும், வாய்திறந்து விடைபகரும்!

முருகா! எம் அன்னையை என்றென்றும் காத்தருளும்!
விரைவில் உகந்தலூர் தீர்வுஅளிப்பீர், வேல்முருகா! □

யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் முன்பக்க மண்டபம்

உம் பெயரை எனக்களித்த விநாயகரே, வாழீர்!

—அருட்கவி ஆணைப்பந்தி கோ. விநாயகமூர்த்தி—

மருதடி விநாயகரே, மானிப்பாய் விநாயகரே
திருவருளால் எனக்குஉம் பெயரைத் தந்தீரே!

உம்திரு நாமத்தை உடம்பெல்லாம் கொண்டேன்
எம்விதிர் குடும்பத்தை என்று என்றும் காத்தருளும்!

கண்ணிமைப் பொழுதும் எமைக் காக்கும் கணபதியே!
விண்ணவரும் மண்ணவரும் வாழ்த்திவரும் விநாயகரே!

எண்ணிய எம் விருப்பங்கள் எளிதிலே கை கூடக்
கண்ணும் கருத்துடனே கருணைசெய்வீர் விநாயகரே!

புண்ணியங்களே செய்வோம், புல்லர்களாய் வாழோம்
பண்ணுடனே பாவிசைப்போம், பாடிடுவோம் விநாயகரே!

கண்ணியமும், கடமை, கட்டுப்பாடும் கொண்டு
மண்ணினிலே வாழ, மருதடியாய், அருள்புரிவீர்!

மருதடி விநாயகரே, மானிப்பாய் மூர்த்தியரே
இருகரமும் கூப்பி எம் இதயத்தால் வணங்குகிறோம்.

எண்ணிய எம் விருப்பங்கள் எளிதிலே கைகூடக்
கண்ணும் கருத்துமுடன் கருணைசெய்வீர் விநாயகரே! □

மருதடி விநாயகர் கோவில் முன்பக்க மண்டபம்

**விகடகவி, நீதிபதி 'கவிமணி'
முத்தையா திருநாவுக்கரசருக்கு...
—அருட்கவி ஆணைப்பந்தி கோ. விநாயகமூர்த்தி—**

அரியபெரும் கருத்து, பல பாதாளமே பீறப் பறந்து செல்லச் சிரிப்பதனைச் சீனாவின் வெடிகள் போல் மடக்கி வைத்துக் கருப்பொருள்கள் ஆயிரத்தில் கவிதைகளை அரிதே ஆக்கி உருப்படியாய் நூல்எழுதி முத்தையா திருநாவுக்கரசர் தந்தார்.

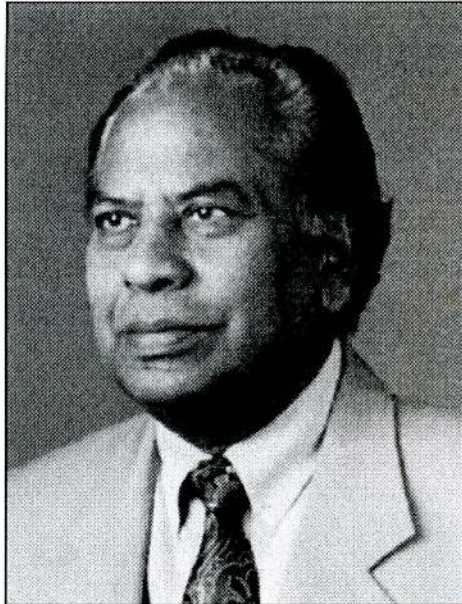
சிந்தனையைச் சிரிப்பொலியால் உறக்கம்விட்டு எழுச்செய்து நிந்திப்பு இல்லாது நாகூக்காய்ச் சமூக நலன் அற்றவற்றைச் சந்ததிகள் மறக்காமல் படித்துப் பலன்பெற்று வாழவேண்டிச் சுந்தரமாய் நூலாக்கி முத்தையா திருநாவுக்கரசர் வைத்தார்.

முன்னாளில் விகடகவி என்று ஒருவர் ஈழநாடதனில் வாழ்ந்து தென்னாலி ராமன் எனும் பெயருடனே தமிழிலே சிரிப்பூட்டிச் சென்றாரேல் அவரைப்போல் இன்னாளின் அளவெட்டி ஊரின் பொன்னாரும் விகடகவி முத்தையா திருநாவுக்கரசே வாழீர்! □

மறைந்த கட்டடக் கலைஞர் என் குரு V.S. துரைராஜாவுக்கு —அருட்கவி ஆனைப்பந்தி கோ. விநாயகமூர்த்தி—

சிரித்த முகமும் செம்பவள உதடும்
கரிய மேனியும் கம்பீரத் தோற்றமும்
கூரிய கண்களும் குறிப்பு அவதானமும்
பாரெல்லாம் பெற்ற பட்டயக் குவியலும்
நேரிய நெறியும் நிறைந்த நிதானமும்
பூரித்த உள்ளமும் பரந்த புன்முறவலும்
வில்போல் புருவமும் செல்வாக்குச் செறிவும்
குழந்தை உள்ளமும் கூர்மைச் செவிகளும்
அழகிய உருவமும், வசீகரச் சிரிப்புமுடன்
எந்தையைப் போன்ற என் தமையனாருடன்
தமிழரின் தலைநகர் யாழ்ப்பாணம் மத்திய
சந்தையும் ஆராய்ச்சி மாநாடும் செய்த எம்
விந்தை மாமனிதரே, வீ.எஸ்.ஈ. நாதரே!
அந்தநாட் புண்ணியம் ஆயிரங்களினால்
கந்தன் நல்லூரான் காப்பார், உம்நாமம்! □

**SIVA-MOORTHY'S DAUGHTERS IN EARLY YEARS
(L TO R) ARANI, VERNI AND GHEETHA**

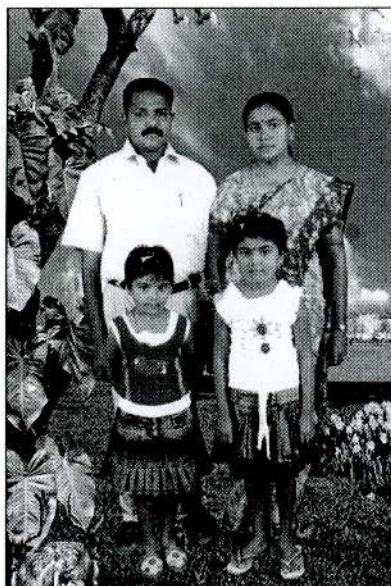
GHEETHA AS A DANCER

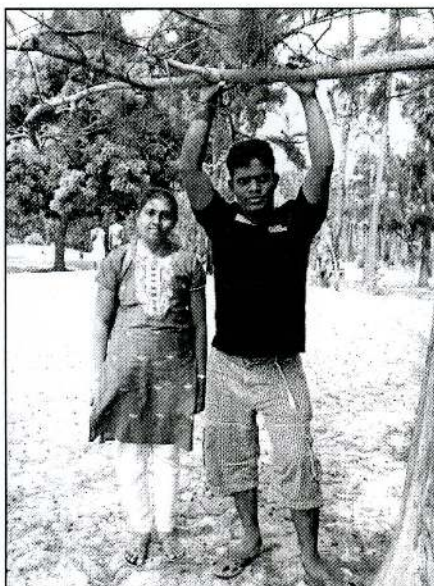
**A PICTURE OF THE WEDDING OF GHEETHA VINAYAGAMOORTHY (THIRD FROM LEFT) TO
ERAMBU RAGULAN. AT EITHER END ARE MR & MRS KOPALAPILLAI VINAYAGAMOORTHY**

A PICTURE OF THE WEDDING REGISTRATION OF DAUGHTER VERNI TO BABAKARAN
வேணி-யாகரனின் திருமணப் பதிவின்போது எடுத்த நிற்படம் ஒன்று. இடதுபக்கம் நிற்பவர் பதிவாளர்.

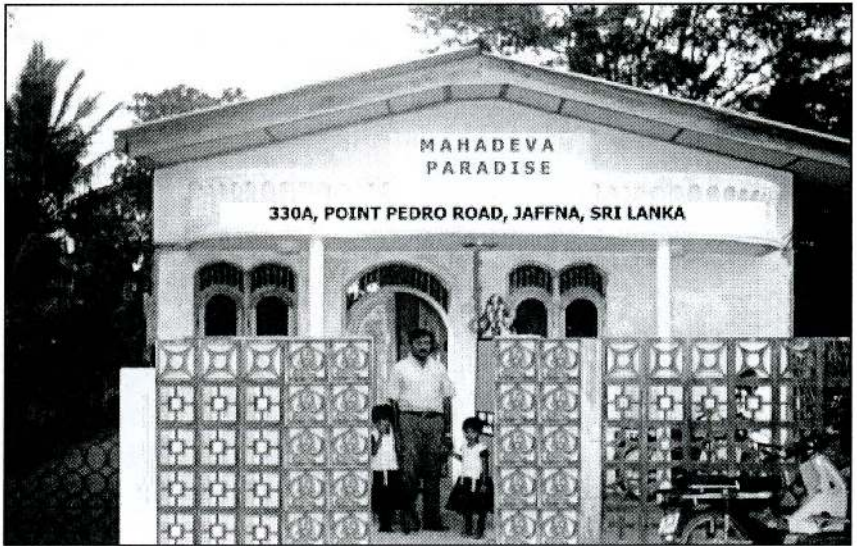
VERNI-BABAKARAN FAMILY, CIRCA 2005
வேணி-யாகரனுடன் மகன்மர் வைஷ்ணா-தரகா

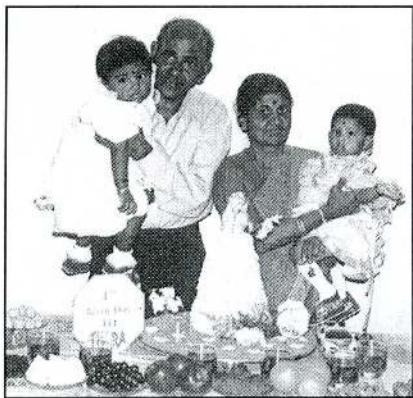
ARANI AND VIBOOSHAN IN JAFFNA, 2011
ஆனிரியும் கணவர் விபூஷனும், யாழ்ப்பாணத்தில்

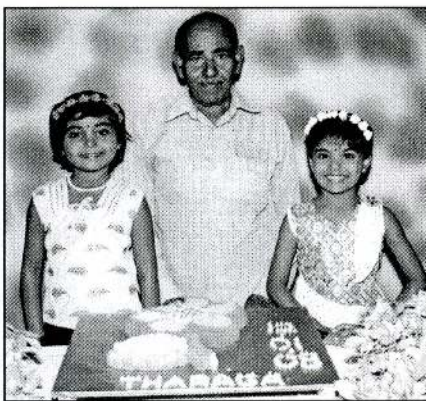
**MOORTHY-SIVA'S GRANDDAUGHTERS (L TO R): DEEPIKA, VAISHNAA AND THARAGAA
ALONE IN FRONT ROW (WITH ARMS FOLDED): KAJANIKA RAGULAN**

**'MAHADEVA PARADISE': VERNI'S HOUSE (AS IN 2009) WHERE MOORTHY & SIVA YET LIVE
'மகாதேவா மோட்சம்' (2009): மூர்த்தி-சிவா நம்பதிகள் இன்று வறியும் வேணி-பபாபுரனின் ஆனையப்பந்தி வீடு**

MOORTHY & SIVA WITH VERNI'S KIDS
 மூர்த்தியும் சிவாவும் வேணிவின் மகன்களும்

MOORTHY, THARAGAA & VAISHNAA IN 2008
 மூர்த்தி (2008) பேரத்திமார் தாரகா - வைஷ்ணாவுடன்

MOORTHY-SIVA'S FOUR GRANDDAUGHTERS
 மூர்த்தி - சிவாவின் குழும்புப்பர்வைப் பேரத்திமர்கள்

ARANI, BABY KAJANIKAN, VIBOOSHAN
 ஆரணியும் குழந்தை கஜனிகனும் விபூஷனும்

DAUGHTER ARANI WITH BABY KAJANIKAN
 மூர்த்தி-சிவாவின் மகள் ஆரணியும் பேரன் கஜனிகனும்

VERNI'S FAMILY HAPPY AT ANAIPANTHY
 ஆனைப்பந்தியில் மகிழ்வுடன் வேணிவின் குடும்பம்

GHEETHA AS BRIDE, WITH PARENTS VINAYAGAMOORTHY AND SIVAGNANABIKAI
 தந்தை திரு. விநாயகமூர்த்தியுடன் தாயார் திருமதி சிவஞானாம்பிகையுடன் மணமகனாக. மகள் கீதா

VERNI, THARAGAA, BABAKARAN AND VAISHNAA
 வேனி, தாரகா, பாபகரன், வைஷ்ணா; தம் 'மொட்'ச' அகத்தில்

MOORTHY WITH VAISHNAA
 மூர்த்தியுடன் பேர்த்தி வைஷ்ணாவும்

MOORTHY'S ELDEST BROTHER THILLAI
WITH WIFE SAKU, KID GOWRI: UK, 1966

BROTHER PROF. KOPAN, 2003
[EDITOR OF THIS SOUVENIR]

DAUGHTER GHEETHA'S FAMILY FAVOURITES

முத்தமகள் கீதா-ராகுலன் குடும்பம்:

முன்குறிப்பு: இணையத்தளக் கவிஞர் வித்தியாசாகருக்கு மனமார்த்த நன்றியும் பாராட்டுகளுமுடன் அவரின் பிள்ளையும் கவிதைகளை முன்-மாதிரிகளாகத் தெரிந்துள்ளனர், கவிஞர் வித்தியாசாகரின் விசிழிகளான கீதா-ராகுலன் தம்பதியின் குடும்பத்தினர்.

அம்மா எனும் தூரிகையே

என் வாழ்வின் ஓவியத்தை
வரையும் தூரிகையே!
உன்தன் வளர்ப்பின் வண்ணத்தில்
அழகுடன் மின்னுபவள் நான்.
பாட்டின் ஐதிர்போல
எனக்குள் என்றும் ஒலிக்கும் உயிர்ப்பே - உன்
அசைவில் மட்டுமே அசைந்து
நீ அணைந்தால் அணையும் விளக்கு நான்.
நடைபாதையின் முட்களை மிதித்து - என்
கால்வளிக்கா பூமிமலர்களாய் பூத்துப்போன அர்ப்பணமே!
உன் அன்பிற்கு - அன்றும் இன்றும்
நீ மட்டுமே - நீ மட்டுமே - உனக்கு ஈடானாய்!
உண்மையில் காற்றின் சப்தத்தை
இசையாக்கிக் கொடுத்த ஒரு
யாழின் பெருமை -
உன்னையே சாரும் அம்மா!
இனியும் வாழ்க்கை என்று ஒன்று உண்டெனில்
இன்னொரு பிறப்பென்று ஒன்று உண்டெனில்
நீ யாருக்கு வேண்டாமாயின் அம்மாவாக இரு
நான் உனக்கு மட்டுமே பிள்ளையாக பிறப்பேனம்மா!! □

அன்புள்ள அப்பா

அறிவு தந்த அன்புள்ள அப்பா நீங்கள்
ஆற்றல் ஈய்ந்த அன்புள்ள அப்பா நீங்கள்.

உருகும் உன்னத மெழுகு நீங்கள்
தேயும் ஒப்பற்ற சந்தனம் நீங்கள்.

தன்னமைற்ற தியாகத்தின் சின்னம் நீங்கள்
திறமைகளைப் பயிற்றுவித்த ஆசான் நீங்கள்.

சான்றோனாக்கி மனம் மகிழ்ந்தவர் நீங்கள்
சந்தோசங்கள் வழங்கிய வள்ளல் நீங்கள்.

ஓய்வறியாது உழைக்கும் செம்மல் நீங்கள்
ஒருநாளும் கவலை கொள்ளாதவர் நீங்கள்.

கடமையைக் கச்சிதமாய் முடித்தவர் நீங்கள்
மடமையை முழுமூச்சாய் எதிர்த்தவர் நீங்கள்.

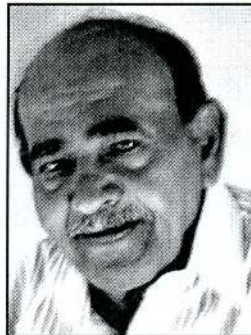
பகுத்தறிவை எனக்குக் கற்பித்தவர் நீங்கள்
மூடநம்பிக்கை அகற்றி தன்னம்பிக்கை தந்தவர் நீங்கள்.

எதையும் ஏன்? எதற்கு? எப்படி? என்றவர் நீங்கள்.
எவருக்கும் அஞ்சாமல் வாழ்பவர் நீங்கள்.

வாழ்வியல் கருத்துக்களை வழங்கியவர் நீங்கள்
வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து காட்டுபவர் நீங்கள்.

உலகிற்கு வரக் காரணமானவர் நீங்கள்
உலக அறிவை உணர்த்தியவர் நீங்கள்.

'அப்பா' உறவிற்கு இலக்கணம் வகுத்தவர் நீங்கள்
அன்பைப் பொழிவதில் இமயத்துக்கு நிகர் நீங்கள். □

A Grandma is...

[Author: Valerie Dupont; Acknowledgement: Wikipedia]

A grandma is someone who spoils you
and takes care of you when mama's not near.

She's always happy to see you
and brings plenty of hugs and kisses to share.

Helps you when you're down.

Catches you when you fall.

She'll brighten up you by day,
even on the stormiest night.

She'll tuck you in and read you a book,
till your eyes grow heavy and tired.

But soon enough you'll see her again,
with bright eyes and smiles. □

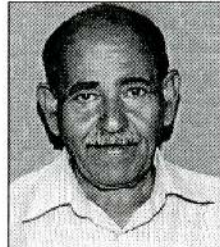
A Grandfather

[Author: Rodney O. Hurd; Acknowledgement: Wikipedia]

I like to walk with Grandpa;
His steps are short like mine.
He doesn't say, "Now hurry up,"
He always takes his time.

I like to walk with Grandpa;
His eyes see things mine do...
wee pebbles bright,
a funny cloud,
half-hidden drops of dew.

Most people have to hurry;
they do not stop and see.
I'm glad for Grandpa,
unrushed and young like me. □

MESSAGE FROM THEIR NIECE ULA MAHADEVA

I **have** only ever had, and will only ever have, one Chitthappah. Vinayagamorthy Chitthappah is, no doubt, a unique man. I do not have memories of him from when I was a small child in Sri Lanka. They all stem from the last few years during my trips back to Jaffna from the UK.

He has always welcomed me as a member of his family and, moreover, embraced my husband Nischalan Pillay every time they had met. On our visits to him and Chinnammah Sivagnanambikai, in the house (named 'Mahadeva Paradise') recently built and expanded by their second daughter Verni and their son-in-law Babakaran, Vinayagamorthy Chitthappah has entertained us with his tales, recitals and devotional songs (of his own composition), whilst urging us to eat our fill of Verni's most delicious Jaffna Tamil cooking.

Despite his diabetic amputation, he moves around the house with great speed in his wheelchair, and gesticulates animatedly when he talks on any topic.

Our lasting memory of him will be his toothless grin from his wheelchair, dressed in just a colourful sarong and bare-bodied above that, underneath the threshold of 'Mahadeva Paradise' flanked by his loving granddaughters Tharagaa and Vaishnaa.

Nischalan and I wish him and Chinnammah long lives on completion of their 75 years on 5th April 2013 and 7th March 2014, and our very best to their daughters and grandkids. □

DAUGHTER ARANI'S MOST FAVOURITE POEMS

MY MOM: Mom, you're a wonderful mother,
So gentle, yet so strong.
The many ways you show you care
Always make me feel I belong.
You're patient when I'm foolish;
You give guidance when I ask;
It seems you can do most anything;
You're the master of every task.
You're a dependable source of comfort;
You're my cushion when I fall.
You help in times of trouble;
You support me whenever I call.
I love you more than you know;
You have my total respect.
If I had my choice of mothers,
You'd be the one I'd select!

DEAR FATHER: You may have thought I didn't see,
Or that I hadn't heard
Life lessons that you taught to me,
But I got every word.
Perhaps you thought I missed it all,
And that we'd grow apart.
But Dad, I picked up everything,
It's written on my heart.
Without you, Dad, I wouldn't be
The woman I am today;
You built a strong foundation
No one can take away.
I've grown up with your values,
And I'm very glad I did;
So here's to you, dear father,
From your forever grateful kid. □

[NOTE: The above stanzas were selected by 'Arani' from the public domain of Wikipedia as her most favourite poems about Parents. She expresses profound gratitude to their untraceable authors: ANON. – Ed.]

முயற்சியாலுயர்ந்த மாமனிதர் தில்லை

[HOW PERSEVERANCE PAID DIVIDENDS FOR V.K.THILLAI]

— பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா —

[இது முயற்சியால் ஒருதமிழர் வாழ்வில் பெருமையடைந்த கதை. தமிழ் மாதா தன் மக்களுக்கு உடம்பிலும் உள்ளத்திலும் இயற்கை வழியில் ஊட்டியளித்த உண்மை சேர்ந்த உழைப்பு, உயர்ந்த நோக்கு, ஓர்மை, கல்வி, ஆராய்ச்சி, ஆக்கத் திறன், 'யாதும்-ஊரே' என்னும் பரந்த கொள்கை, முதலிய பண்புகளால் வாழ்க்கையில் முன்னேறிய ஒரு உதாரணரால், எம் இளைய சந்ததி ஊக்கம்பெறக்கூடிய சிறுகதை.]

2005 ஏப்ரலில் 7^{ம்} திகதி வெள்ளி. இங்கிலாந்தின் பாக்கைஷயர் என்ற தென் மேற்குப் பிரதேசத்தின் அழகான மெயிடின்ஹெட் என்னும் நகரின் வசந்த கால நறுமலர்கள் தமது பலவாணக் கரங்களை நட்டபுடன் அசைத்து எம்மை அந்தப் பூங்காவுக்குள் வரவேற்றன. காலை எட்டுமணி. நித்திரை விட்டெழுந்து குளித்து ஒரு கோப்பி மட்டும் அருந்தி விட்டு உடுத்துக் கொண்டு மலர் வளையங்கள், சாம்பிராணிக் குச்சு, முதலிய சில சாமான்களுடன் அப் பூங்காவின் கல்லறைப் பக்கத்துக்கு நாம் மூவரும் சென்றோம்.

கறுத்த மேல்நாட்டுச் சூழ், ரை, பெரிய மீசை, உள்ள ஒருவரின் படத்தை உள்வைத்து அமைத்த நடு-கல்லைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து அதன் முன்னால் நின்று எம் சாமான்களைத் தரையில் மெதுவாய் வைத்து, முதற் கடமையாகக் கைகளைத் தலைமேல் கூப்பி எம் மொள அஞ்சலிகளைச் செலுத்தினோம்.

V.K. THILLAINAYAGAM, FIERE எனும் பெயரை, அக்கல்லிருந்து கரிய தூசி மறைத்திருந்தது. எம்முடன் கொண்டு சென்ற நீரினால் அதைக் கழுவினேன். கௌரி கல்லறையைச் சுற்றிக் கூட்டித் துப்புரவு செய்தான்.

முடிந்தவுடன், மலர் வளையங்களைச் சார்த்திச் சாம்பிராணி கொளுத்தி வைத்துத் திரும்பவும் நாம் கை கூப்பி வணங்கி நின்றோம். தள்ளு வண்டியில் அமர்ந்திருந்த சகுவும், நானும், சில தேவாரங்களைப் பாடி முடிந்த பின், பிரிய மனமின்றி, மண்ணுள் சாம்பலாயிருந்த அம் மாமனிதரிடம் பிரியாவிடை பெற்றோம்.

கௌரி அவரின் ஒரே வாரிக். பட்டதாரியாகி வேலை செய்து விட்டு, இப்போ அக் குடும்ப வீட்டிலேயே ஒரு தாதி போல் தாய் சகுந்தலாவை இரவு பகல் பார்க்கும் கன்னி. சகு ஒருகாலம் சிரிப்பும் துடிப்புமான சிறுபிள்ளை ஆசிரியை. தில்லையர் இருக்கும் போதே ஒருநாள் நடந்த லண்டன் விபத்தில் இடை எலும்பு முறிந்த காலம் தொடக்கம், வீட்டில் படுத்திருப்பதும் நொண்டி நொண்டியே நடப்பதுமான வாழ்க்கை. அவர்களின் வீட்டைக் கடன் மீட்டு, செலவுக்குப் பணமும் விட்டிருந்தார்.

சகு எனும் சகுந்தலா சிரிப்பதை மறந்து பல வருடங்களாகின்றன. அவர்கள் எவர் உதவியையும் நாடத் தேவையற்ற நிலை. மேற்கூறிய தினம், தில்லையின் இருபதாவது இறந்த தினம். வருடா வருடம் அத் திதியில் மட்டும் கூடுவோம்.

அன்று நாங்கள் வீடு திரும்பி, சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு என் வீடு செல்லு முன் நான் அச் சாதனையாளரின் பழைய சாய்மனைக் கதிரையிலேயே சற்றுப் படுத்திருந்து அவரின் வாழ்க்கையை மீளாய்ந்தேன்.

அவர் பிறந்தது 1928 இல், தமிழீழச் சாவகச்சேரியின் மட்டுவில் தெற்குக் கிராமத்தில், எம் தென்னர் தோப்பு ஒன்றின் மத்தியில் அமைத்திருந்த இரண்டு அறை வீட்டில். அவ்வீட்டின் தகரக்கூரை, மண்ணின்மேல் சீமந்து பூசிய சுவர்கள், சீமந்து நிலம், தனிக் குசினி, கிணறு, எல்லாம் எனக்கு நல்ல ஞாபகம். ஏனெனில் அவரின் அடுத்த தம்பியாக அடியேன் பிறந்தேன். எனக்குப் பின்னர் தம்பி முர்த்தி.

எம் மூத்த தாய்மாமனார் ஒரு தமிழ்ப் பள்ளியை அண்மைக் கிராமமாகிய கைதடி நுணாவிலில் நிறுவியிருந்தார். 1940 வரை அப் பள்ளியில் தமிழிலும், ஒரே ஒரு வருடம் சாவகச்சேரி டிரிபேக் கல்லூரியில் ஆங்கிலத்திலும், அதன் பின் சங்கத்தானை இந்துக் கல்லூரியில் 1946 மட்டும் ஆங்கிலத்திலும் தொடர்ந்து படித்த தில்லையர், அவ்வாண்டு முடிவில் (1946) எஸ். எஸ். சீ. பரீட்சையில் சித்தியடைந்த பின்னர் எம் மாணாரின் பள்ளியில் ஒரு உதவி ஆசிரியராகக் கடமை யாற்றி, மாமனார் குடும்ப ஊதியத்தைச் சிறிதளவாவது அதிகரிக்க உதவினார்.

ஏனெனில், எமது தாயாரை 1938-இல் எம் தம்பியன் பிறந்து மூன்று கிழமை முடிந்தவுடன் ஏற்பு வலியில் இழந்த பின், 'ஐயா' என நாம் அழைத்த எம் தந்தையாரும் நாம் மூன்று பையன்களும், எம் மாமனார் வீட்டுக்குச் சென்று அவர்களுடன் கைதடி நுணாவில் யாழ்-கண்டி றோட்டினருகில் வாழ்ந்தோம். எம் மாமியார் எமது தகப்பனாரின் இளைய சகோதரி. இரட்டைச் சொந்தம். இப் பிணைப்பு, நாம் மூவரும், எம்க்கு மூத்த, அவர்களின் ஆண், பெண் ஆகிய இரு பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து ஐவராக, எட்டுப் பேரும் ஒற்றுமையாக ஒரே வீட்டில் வாழ வழி வகுத்தது. மாமாவோ மிகவும் கட்டுப்பாடானவர், ஆனால் நீதியாளர்.

அப்போ இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் தொடங்கிய காலம். மாமாவின் பரம்பரை வைத்தியத் தொழில் ஓரளவு ஊதியத்தையே நடுத்தது. அவரின் வயல் தோட்டங்கள், எம் தென்னங்காணிகள், எம் உணவுக்கு நெல், காய்கறி, தேங்காய் என்று ஏதோ தந்தன. எனினும் வளர்ந்துவரும் ஐந்து பிள்ளைகளுக்கும் மூன்று வளர்ந்தோருக்கும் உணவு, உடைகள், பாதுகாப்பான வாசத்தலஉறையுள், பிரயாணம், பண்டிக்கைகள், தரிசங்கள், சடங்குகள், பாடசாலைச் செலவுகள் என்ற, மாமாவின் அளப்பரிய பண முடையைத் தீர்க்க ஐயா, அதாவது, எம் பிதா, தன் பிரயாசையில் ஒரு கூட்டுறவுக் கடையை ஒழுங்காக்கி, அதன் முகாமைப் பதவியில் உழைத்தார்.

நாம் பிள்ளைகள் எல்லோரும் எம்வீடு சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளெல்லாம் செய்து கொண்டே படிக்க வேண்டி இருந்தது. வேலியடைத்தல், கூரை வேய்தல், மாடுகள் பார்த்தல், வயல் உழுதல், விதைத்தல், புல்லுச் செய்துக்குதல், நூற்றுக் கணக்கில் தேங்காய் உரித்தல், அருவி வெட்டுதல், தலையில் வைத்துப் பாரம் சுமத்தல், மருந்துகள் இடித்தல், அரைத்தல், இத்தியாதி பலவிதமான வியர்வை சிந்தும் வேலைகளைத் தில்லை அண்ணரும் நானும் சலிக்காது செய்தோம்.

அத்துடன் கரிசனையாகப் படித்தோம். இரவில் எம் வீட்டுக்கு வரும் மாணவர் பலருக்கு இலவசமாகப் பாடமும் சொல்லிக் கொடுத்தோம். இந்தக் காலத்திலேயே ஐயா, எங்கிருந்தோ, பிரியோஸ் வாசச் சவுக்காரம் செய்யும் நிறுவனம் வெளியிட்ட ஆயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட கலைக் களஞ்சிய நூல் ஒன்றின் ஆங்கிலப் பிரதியை வாங்கி வந்து எம்க்குப் பரிசளித்தார்.

இந் நூலை தில்லையருக்கு ஓர் ஆசான் போல எத்தனையோ தொழில் நுட்ப விடயங்களை வீட்டிலேயே சொல்லிக் கொடுத்து, அவர் தன் பிற்காலத்தில் செய்த கணிசமான பல ஆராய்ச்சிகளுக்கும் கண்டுபிடிப்புக்களுக்கும் வழி கோலியது என நான் திடமாகக் கூறவேண்டும்.

அன்று இலங்கையில் இலவசக் கல்வி இல்லை. மாதம் ஐந்து ரூபாவே எனினும், சில மாதங்களில் நாம் இருவரும் கட்ட வேண்டிய பத்து ரூபாவே இன்றைய மாணவருக்குப் பல்லாயிரம் ரூபா போல், பெரும் பாரமாக இருந்தது.

எனவே எம் தென்னங் காணிகளில் வருடத்துக்கு ஐந்தாறு முறை தேங்காய் களை ஆட்கள் தேடிப் பிடுங்குவித்து நாங்களை அவற்றைப் பொறுக்கிக் குவித்து உரித்துச் சாக்குகளில் கட்டிச் சுமந்து, வண்டிகளில் சாவகச்சேரி சந்தையில் விற்றுப் பணம் பெற்று, கல்விக் கூலியைக் கட்டியிருக்கிறோம்.

தில்லை அண்ணரின் துணிச்சலில் பிறந்த, எம் கிராமத்துக்குப் புதினமான இன்னும் ஒரு நூதன வழியில், அதாவது, சிறு பிள்ளைகளின் விளையாட்டுக்கான, தம்பட்டங்கள் செய்து, பள்ளிக்கூடச் செலவுக்குப் பணம் தேடினோம். இதற்குத் தேவைப்பட்டது கிராமத்திலேயே கிடைக்கக் கூடியதான பின்வரும் பொருட்களே:

பல வர்ணங்களில் ரிசியூக் கடிதாசி, ஒட்டும் பசை, தென்னம் ஈக்கில்கள், ஊசியும் நூலும், அகன்று காய்ந்த பனையோலை, ரோட்டுத்-தார், இவையே. இப்படி, எம் இருவரின் சனி-ஞாயிறு, இரவு நேரப் பிரயாசையினால், நுணாவில் அம்மன் கோவில்த் திருவிழாக் காலங்களில் வருடாவருடம் சில மேலதிக ரூபாய்களும், பெருமளவில் பொதுசனத் தொடர்பு அறிவும், மகிழ்ச்சியும், கைத்தொழில்-வியாபார முறைகளின் முன்னறிவும், வளர்ந்து வரும் தன்னம்பிக்கையும் பெற்று வந்தோம்.

தில்லைநாயகத்தார், பொழுது போக்குக்காகவும் தொழில் நுட்பச் சுய-பயிற்சிக் காகவும், எம் வீட்டிலேயே, பின்னர் பட்டதாரி ஆசிரியராகவும் கல்விப் பரிசோதக ராவும் திகழ்ந்த எம் பிரிய கந்தசாமி அத்தானின் உதவியுடனும், என் முழுநேரப் பங்கிணுடனும், ஒரு நிர்மாணப் படம் கீறி, அதின் படி சில பக்கீஸ் பலகைகளை வெட்டிப் பொருத்தி, இரு சிறிய மாந்தோட்டத் தேன்கூடுகள் செய்து, அவற்றில் இருந்து இரண்டாண்டுகள், வேண்டிய நேரம் வீட்டுத் தேன் சாப்பிட்டிருக்கிறோம்.

மேலும், படம் பிடிக்கும் ஊசித்-துவாரக் கமரா செய்து, கமரான நிழற் படங்களை எடுத்து இருக்கிறோம். கண்ணுக்கு ஆபத்தின்றிச் சூரிய கிரகணங்களும் பார்த்திருக்கிறோம்.

சொந்த முயற்சியில் இவை எல்லாம் செய்யும் போது தில்லையருக்கு வயது பதினைந்தே இருந்திருக்கும். அப்போது எம் நாயகனார் தன் கலைக் களஞ்சிய நூலின் படங்களையும் ஆங்கிலச் செய்திகளையும் படித்து, முதன் முதலாக நிர்மாணித்த ஒரு ரேடியோக் கருவியே, அவருடைய பிற்கால வாழ்வைத் தளம் அமைத்துத் தூக்கி விட்ட திசைகாட்டி என்பேன். 'படிக்கை-கல்' ரேடியோ எனத் தமிழில் அந்த, அவர் நிர்மாணித்த கருவியை அழைக்கலாம்.

பொதுவாக, ரேடியோக்கள் வேலைசெய்வதற்கு, தேசிய மின்சார வலையில் இருந்தோ, பற்றி என்னும் மின்-கலத்திலிருந்தோ சக்தி வேண்டும். ஆனால் படிக்கை-கல், சிறிதளவு சக்தியைத் தானாக என்றும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும். பற்றிகளைப் போல் அடிக்கடி புதுப்பிக்கத் தேவையில்லை. ஆனால் இதைப் பாவித்துச் செய்யும் ரேடியோக்களிலிருந்து நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்க இயர்போன்கள் என்று ஆங்கிலத்தில் அழைக்கும் காதுக்-கேட்பிகள் வேண்டும். தில்லையர் அமைத்த படிக்கை-ரேடியோவில், 1940-களில், தென்னிந்திய நகரான திருச்சியின் நிகழ்ச்சிகளை, கைதடி நுணாவிலில் இருந்து நாளாந்தம் நாம் கேட்க முடிந்தது.

இவ்வளவு தொழில் நுட்ப ஆர்வமும் திறமையும் கொண்ட 15-16 வயதான தில்லைநாயகர், மற்றைய சாதாரணமான பிள்ளைகளைப் போல் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் செல்வதைப் பற்றி யோசிக்கவேயில்லை. ஏனெனில் மாமாவிடமோ ஐயாவிடமோ அவரை மேலே படிக்க அனுப்பப் பண வசதி இருக்கவில்லை.

எனவே தான், S.S.C. பரீட்சையுடன் மாமாவின் பள்ளியில் தில்லையர் தற்காலிகமாகப் படிப்பித்ததும், அதன்பின் அன்றைய சக இளைஞர்கள் செய்ததைப் போல் அரசாங்க சேவையில் ஒரு லிகிதராக்சு சேர்ந்ததும், அரசாங்கத்தில், இலங்கை முழுவதும் கட்டடங்கள், பாலங்கள், பாதைகளுக்குப் பொறுப்பாயிருந்த P.W.D. இல் சேர்ந்து கொழும்பிலும் நீர்கொழும்பிலும் வேலை செய்து ஓரிரு பதவியுயர்வு பெற்று நிர்வாக அதிகாரி எனும் மத்தியதர நிலைக்கு உயர்ந்ததும்.

நீர்கொழும்பிலேயே, தில்லையர் தன் வாழ்க்கைத் துணை சகுவைத் தேடி மணந்து, கௌரி எனும் ஒரு மகளைப் பெற்றனர். அவ் வேலையில் இருந்து கொண்டே தன் மின்னணு, ரேடியோ ஆர்வங்களை விருத்தி செய்து, மேலும், ஒரு விலையுயர்ந்த யப்பான் கமராவை வாங்கிப் புகைப் படம் எடுத்தல், பதிவுகளைக் கழிவி அச்சிடல், போன்ற வேலைகளிலும் தன்னியக்கத் தகுதியையும் பெற்றார்.

எனினும் மின்பொறித் துறையில் கொண்ட ஆரம்ப தாகம், என்றும் அவர் மனத்துள் இருந்து வளர்ந்து, புகாசுரமாக உருவெடுத்து வந்தது.

அரசின் சிங்களமொழிக் கொள்கை, தன் உள்ளாசையை நிறைவேற்ற ஒரு சந்தர்ப்பம் நல்க, 1963-இல் அரச சேவையை 35-வயதிலேயே அவர் துறந்தார்.

அன்றிருந்து, ஓர் ஆசிரிய நண்பரின் உதவியுடன் நீர்கொழும்புப் பள்ளிகளில் இரவு பகலாய், பௌதிகவியல், ரசாயனம், உயர்கணிதம் முதலிய பாடங்களை, வாழ்க்கையில் முதற் தடவை, மிகப் பிரயாசையுடன் கற்றுத் தேறி, இங்கிலாந்து வந்தார். உடனே ஒரு தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் சேர்ந்து, பகலிலே மின் துறையில் தொழிற் சாதனை வேலையுடன், இரவிலும் சனி-ஞாயிறுகளிலும் கற்றார். இவ்வாறு பெற்ற சாதனை-டிப்புளோமா, உயர்தர எப்பிளோமாத் தகுதிகளுடன் 1967-இல் பிளேசி எனும் தொலைத்தொடர் மின்துறை எந்திரிக நிலையத்தில் ஒரு பொறியியலாளராகச் சேர்ந்து மெய்டிசன்ஹெட் நகரில் தன் ஆராய்ச்சிப் பணியைத் தொடங்கினார்.

எனினும், இவரைப்பற்றி அறிந்த கொழும்பின் நீடிப்பியூசன் கொம்பனி, பெரிய சம்பளத்துடன், வீடு, கார், போனஸ் போன்ற சலுகைகளுடன் தம் பிரதம எந்திரிகர் பதவியைக் கொடுக்க, அதையேற்று, பத்து வருடங்களின் பின் இலங்கைக்குத் திரும்பி, 1975-வரை இரண்டு ஆண்டுகளுக்குக் கொழும்பில் கடமையாற்றினார்.

ஆனால் இவரின் 'வாழ்க்கையின் இலட்சியங்கள்' மறுமுறையும் மனத்தைப் பிடுங்க, திரும்பவும், பழைய படி, இங்கிலாந்தின் மெய்டிசன்ஹெட் நிறுவனத்தில் ஆராய்ச்சி மூலம் புதுப்புது நவீன மின்னணு யந்திரங்களை விருத்தி செய்யும் தன்மையுடைய உயர் பதவியை ஏற்றுத் தன் கீழ் ஒரு குழுவுடன் கடமையாற்றினார்.

இந்தக் காலத்திலே கொம்பனியில் வேலைசெய்து விட்டு வீடு சென்று அங்கு தன் சொந்தச் செலவில் வாங்கிய மூல உபகரணங்கள், ஆயுதங்களுடன், பெரும் பாலும் வேறொருவரின் உதவியுடன் இன்றிப் பல சாதாரணமான பாவனைப் பொருட்களை ஆராய்ந்து, மலிவான, பெருமளவு உற்பத்திக்கு உகந்தவாறு மாற்றியமைக்கும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு, வெற்றியடைந்த சில பொருட்களின் நிர்மான முறைகளை, காப்புரிமைப் பட்டயக் கந்தோரில், பணங் கட்டிப் பதிவு செய்தார்.

இதில் ஒன்று, ஆண்-பெண் இரு பகுதியினரும் பாவிக்கக் கூடிய உள்ளங்கீக் கீழணியாகும். அதாவது, ஆண்களின் கோவணங்களை ஒத்த அணிகளையும் பெண்களின் நிக்கேர்ஸ் போன்ற அணிகளையும் சேர்த்து, கெதியில் எவரும் போடவும் கடிற்றவும் கூடியதாக, அமத்துப்-போத்தான்களுடன் இவை பெரியோர் சிறியோருக்கென வெவ்வேறு அளவுகளில் பாலின் பாசுபாடின்றி நிர்மாணிக்கப் பட்டிருந்தன. இதன் காப்புரிமையைப் பாதுகாக்க ஒவ்வொரு ஆண்டும் பணங்கட்டவேண்டும். இதைக் குடும்பம் பின்னர் தவற விடவேண்டி வந்து அவ் உரிமையை இழந்தனர்.

எனினும் அப்பகுதியின் அரசாங்கப் பழைய ஏடுகளில் தில்லையின் பெயரில் அவற்றை இன்றும் சென்று பரிசீலிக்கலாம். மேலும், இலிகிதராக இருந்த போது ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் தொழில்-வேகத்தில் தட்டெழுத்து இயந்திரங்களைப் பாவிக்கக் கூடியராயிருந்த தில்லையர், 1974-இன் யாழ் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்குத் தமிழைக் கணினியில் பாவிப்பதற்குத் தமிழ் எழுத்துக்களை எப்படி மாற்றி அமைக்கலாம் எனும் விடயத்தில் ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை இங்கிலாந்திலிருந்துஎழுதி, அதை நேரிலேபடித்தளிக்க, விமானத்தில் கொழும்பு வந்தார்.

ஆனால், சிரீலங்கா அரசின் விசாத் தடையினால் கட்டுநாயக நிலையத்தில் வைத்தே திருப்பி அனுப்பப் பட்டுப் பண நட்டமும் சொல்லொணா விசாரணும் ஏமாற்றமும் அடைந்தார். எனினும் அவ் ஆராய்ச்சித் துறையில் மேலும் தொடர்ந்து, சொந்தத்தில் ஆராய்ந்து, தமிழ், சிங்கள எழுத்து வடிவங்களைக் கணினிக்குத் தக்கவாறு மாற்றி அமைத்துத் தன் முத்திரையைத் 'தில்லை-எழுத்து'களில் பதித்தார். மேலும் ஆங்கில, தமிழ், சிங்கள எழுத்துக்களை ஒரேநேரத்தில் நேரே தட்டெழுதும் முறை ஒன்றைக் கண்டுபிடித்து நிர்மாணிக்க மேலும் ஆராய்ந்தார்.

1980-கள் எம் கதாநாயகனின் சாதனைகளின் உச்சக் கட்டம். தமிழையும், முடியுமான அளவுக்குச் சிங்களத்தையும் நவீன உலகின் கணினி யுகத்துள் கடு கெதியில் எடுத்துச் செல்ல மோகங் கொண்ட மின்னணி எந்திரிகராகிய தில்லையர், தன் வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கினார்.

அதாவது இந் நிபுணர் தமிழ், சிங்கள எழுத்துகளை கணினியில் பாவிக்கும் முறைகளை முதன் முதல் சிந்தித்து நிர்மாணித்து அமைத்த பின், இலங்கையில் அரசாங்கத்தின் பாவனை மொழிகளாயிருந்த அவ்விரு தேசிய மொழிகளையும் ஏற்கெனவே கணினியில் ஏற்றி, இலங்கையில் நடைமுறைப் பாவனையில் இருந்த ஆங்கிலத்தையும் ஒரே தடவையில் கணினியில் பாவிக்கும் சுருக்கு வழிகளைக் கண்டுபிடித்து அந்த முறைகளைப் பாவிக்கக் கூடிய ஒரு கணினிக் கருவியை நிர்மாணிக்க விரும்பினார்.

உண்மையில், அன்றைய உலகிலே இல்லாத, வேறு ஒருவரும் செய்திராத ஒரு மாதிரிக்-கணினிக் கருவியைக் கட்டியமைத்துக் கண்காட்சி செய்து, பிறந்த நாட்டுக்குச் சேவை செய்வதன் மூலம் தானும் எம் நவீன உலகின் முக்கிய கண்டுபிடிப்பார்களில் ஒருவனாகப் புகழும் ஈட்ட வேண்டும் என்பதே அவரின் இலக்காக இருந்தது. அவர் இலங்கையின் தொழில் எழலனாக வர விரும்பினார்.

இந்தச் சாதனையைச் செய்து முடிக்கத் திறமையும், விடா முயற்சியும், பிரயாசையும், உதவியாளர், பண வசதி, மேலும், மின்னணு விஞ்ஞானத்தில் போதிய அறிவும் பயிற்சியும், முதலிய எல்லாம் வேண்டும். தில்லைக்கு, உதவியாளரும் பணவசதியும் குறைந்திருந்தது. பணவுதவிக்கு, தன்னுடைய கருவி பெருமளவில் பலன்தரக் கூடிய ரூபவாகினி ஒளிபரப்பு நிறுவனத்தை நாடினார்.

ஆனால் அவர் வேலை செய்ய வேண்டி இருந்த சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில், வீட்டில் வைத்து, இரவும் பகலும், சனி-ஞாயிறுகளிலும் தினந்தினம் தோல்விகளை ஏற்றுத் திரும்பவும் பல தடவைகள் சளைக்காமல் பல மணிகள் முயற்சிபுடன் வேலை செய்து, இவரின் கண்டுபிடிப்பு இரகசியங்களையும் பாதுகாக்கக் கூடிய உதவியாளர்கள் எவரும் இவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

அப்போ மேற்கிந்தியத் திருநாட்டில் உற்பத்தி எந்திரிக் பேராசிரியராக இருந்த என்னுடன் அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு கலந்தாலோசித்து வந்தார் எனினும், அவர் பக்கத்தில் நான் நின்று எம் இள வயதில் நடத்திய மன்றிறைவு தந்த கூட்டு முயற்சிகளைப் போல் நாற்பது வருடங்களின் பின் என்னால் செய்ய முடியாத தொழில், குடும்ப, பூகோள நிலை இருவரையும் மிகவும் வருத்தியது.

எனினும், வளர்ந்து வரும் நாடுகள் தம் மொழிகளிலே கணினிகளைப் பாவித்துச் செய்திப் பரிமாறல் பட்டத்தக் கூடிய முறைகளைப் பற்றியும் விசேடமாக இலங்கையின் மொழிகளுடன் தில்லையர் செய்த ஆராய்ச்சி, நிர்மாணித்த கருவிகளைப் பற்றியும் அவரும் நானும் கூட்டாக இரு தொழில்நுட்ப ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை, இங்கிலாந்தின் IERE (Institution of Electronic & Radio Engineers) எனும் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற மின்னணுப் பொறியியல் சங்கத்தினரின் அழைப்பை ஏற்று எழுதி, 1983-இலும், 1985-இலும் நூற்றுக் கணக்கான பெரிய தொழிற் கல்வி, வியாபார, ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகளின் முன்னால் படக் காட்சிகள், மாதிரிக் கருவியின் நேர்முக இயக்கம் முதலியவற்றுடன் சமர்ப்பித்தோம்.

என்னுடன் சேர்ந்து ஏற்பட்ட மேற்படி தொடர்பும் சந்திப்பும் எமது நாயகரின் திறமையையும் சாதனையையும் வெளி உலகுக்குப் பறைசாற்றி, அவருக்கு FIERE என்னும் மதிப்பான தராதரப் பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொடுத்தது.

எனவே 1983-இல், தன் 55வது நடுத்தர வயதில், பிளெஸி நிறுவனத்திடம் சேவையுரிமைச் பணம் எல்லாம் பெற்றுக் கொண்டு தன் 'சக்தி-ரைப்' தனிமை நிறுவனத்தின் குடையின் கீழ், அதாவது வீட்டிலிருந்து, நாளின் 24-மணிகளும், வாரத்தின் ஏழு நாட்களும் தனது தமிழ்-சிங்களக் கணினிக் கருவி நிர்மாண வேலையிலேயே சிந்தனையையும் செயலாற்றலையும் பிரயோகித்தார்.

சில வாரங்களில் ரூபவாகினி நிறுவனம் இவருடன் ஒரு 30-ஆயிரம் பவுன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள, தில்லையின் வேலைப் பழுவும் கூடியது.

ஒரு முக்கிய மின்னணுச் சுற்றியக்கத் தட்டையும் (Printed Circuit Board) தான் கீறிய சொந்த நிர்மாணப் படத்தின் படி செய்விப்பதற்கு ஒரு தனியார் கொம்பனியில் பேரம் பேசிப் பெரும் செலவில் கொடுத்தார்.

அந்த வெள்ளையரின் பெயர் பெற்ற நிறுவனமே இவரின் நூதனமான புதிய முறைகளை விளங்க முடியாது நேரத்தையும் இழுத்துக் கடைசியில் தம் செவுகளுக்கென்று கூடிய பணத்தை அறவிட்ட பின்னர், கைவிட்டனர்.

இப்படியாகப் பணத்தைக் கொடுத்தாவது, சில உதிரிப்பாக வேலைகளை ஆவது, மற்றையோரைக் கொண்டு செய்வித்து நேரத்துக்கு தன் ரூபவாகினியின் ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றலாம் எனும் அவர் நோக்கும் கைகூட முடியவில்லை. பக்கத்திலிருந்த கௌரியோ சகுலோ அவ் வேலைகளில் உதவ முடியவில்லை. மணம் முடிக்கும் வயதில் பெற்றோருடன் வாழும், படித்த நாகரீகமான கன்னிப் பெண்ணையும், ஒரு நாரியுடன்த மனைவியையும் தான் கண்காணித்துக் கொண்டு வீட்டைச் சுற்றியே நாளின் 24 மணிகளும் மூளையையும் கைகளையும் பாவிக்கும் நிப்பந்த வேலை. நேரமும் பணமும் பறந்து கொண்டே இருந்தன.

1985 ஆண்டு ஏப்பிரில் 7-ந் திகதி, நானும் என் மனைவியாரும் கொழும்பு கொள்ளப்பிட்டியில் எம் பழைய மயிற் நிறுவனக் கட்டிடத்தையும் பின்னாலிருந்த எம் வீட்டையும் எட்டு வருடமாக இனத்தாரினதும் நண்பரினதும் இலவசப் பாவணையில் விட்டிருந்திட்டு அதை விற்கும் நோக்கில் பேர்மிங்காமிலிருந்து பறந்து சென்று பிரயாணக் களைப்புடன் நள்ளிரவின் பின்னர் ஆழமாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருந்தோம். அண்ணரே எங்களைத் தன் வொக்கோல் காரில் ஹீத்திரோ விமான நிலையத்துக்கு ஏற்றிச் சென்று அன்புடன் வழியனுப்பி இருந்தார்.

மேற்கிந்திய பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் பதவியைத் துறந்து, பேர்மிங்காம் பகுதியில் வசித்து வந்த எனது குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டு, அவருக்கும் என்னால் இயலுமான பலவித சாரீ, ஆலோசனை, உதவிகளை வழங்குவதெனத் திட்டமிட்டிருந்தேன். சில வருடங்களுக்குப் பின் தில்லையர் குடும்பத்துடன் மிக மகிழ்ச்சியுடன் ஓர் இரவைக் கழித்திருந்தோம். பெண்கள் மூவரும் வழக்கம் போல் கூடிக் கதைக்க, முடிக்க மூன்று மாதமே இருந்த தில்லையரின் ஒப்பந்த வேலைகளின் நுணக்கங்களைப் பற்றியும், அவற்றை எப்படி முடிப்பது என்பதைப் பற்றியும் நாம் இருவரும் அதிகாலை மட்டுமே ஆராய்ந்திருந்தோம்.

அத்துடன் அவரிடமிருந்து ரூபவாகினி இயக்குநர்களுக்கு நான் சில முக்கிய செய்திகளையும் கொண்டு சென்றேன். இவற்றை எல்லாம் என் மனம் திரும்பத் திரும்ப மீளாய்வு செய்து மெருகூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

நாம் விற்கச் சென்ற எம் கொழும்பு வீட்டில் நித்திரை செய்யும் போது சடுதியாக யாரோ என் பெயரை உரத்துக் கூப்பிடுவது கேட்கிறது. ஆரென்று அடையாளம் தெரியவில்லை. முன் இரும்புக் கேற்றில் கல்லால் கடகடவென்று அடிக்கும் சத்தம். நான் திடுக்கிட்டு எழும்பினேன். கொழும்பில் படுத்திருந்ததைச் சதாகரித்துக் கொண்டு லைற்றைப் போட்டுப் பூட்டியிருந்த கேற்றின் சாவியையும் எடுத்துக் கொண்டு சென்று பார்த்தால், சகுந்தலாவின் அக்காவின் கணவர் பொன்னர் நிற்கிறார்.

‘ஆர் தட்டியது, பொன்னம்பலம் அண்ணாவோ? ஹலோ, கண்டு கன காலம். எப்பிடி இருக்கிறீர்கள்? என்ன இந்த நேரம்?’ என்று கேட்கிறேன்.

‘ஐ ஹாவ் சம் பாட் நியூஸ். தில்லை இஸ் நோ மோர். கௌரி ராங் ஜஸ்ட் ஹாவ் அவர் எனோ.’ எனக்குத் தலை சுழன்றது. அவரின் செய்தியை நம்பவே முடியவில்லை. தில்லை அண்ணரை நான் விட்டுப் பிரிந்து 24-மணியளவில் தான் சென்றிருக்கும். எனது மனைவியும் கேற்றுக்கு வந்து விஷயத்தை அறிந்து விம்ம, நாம் பொன்னரை உள்ளே கூட்டிச் சென்று மிகுதிச் செய்திகளைக் கேட்டோம்.

பெரியவர் எம்மை விமான நிலையத்தில் விட்ட பின் உடனே வீடுசென்று தன் ஒப்பந்த வேலையைத் தொடங்கியிருக்கிறார்.

இரவிரவாய் அவர் வேலை செய்ததினால் சகுலும் கௌரியும் கூடச் சரியாக நித்திரை கொள்ளவில்லையாம். எனினும் அவர் ஏதோ தோல்வியின் தாக்கத்துடன் காலம் நாலு மணி அளவில் படுத்துப் பதினொரு மணிக்கு எழுந்து குளித்துவிட்டு காலையுணவு அருந்தும்போது தன் தோல்வியைப் பற்றி அவர்களிடம் சொன்னார்.

சொல்லி விட்டுச் சற்று ஆறுதலும் உற்சாகமும் பெற, ஒரு தமிழ் வீடியோப் படம் பார்க்கத் தொடங்கி இருக்கிறார்.

மத்தியானச் சாப்பாட்டை முடித்த கௌரி, தானும் வேறொரு நிகழ்ச்சி ரீவீயில் பார்க்கப் போவதாகச் சொல்லி அவரின் இணக்கம் பெறாமலே தமிழ்ப் படத்தை நிறுத்தித் தன் நிகழ்ச்சியின் சனலுக்கு ரீவீயைப் மாற்றி விட்டு மேலே போயிருக்கிறாள். அண்ணர் தன்னுடைய குட்டித் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துத் தன் படம் நின்றதை அறிந்து அதைத் திரும்பப் போட எழுந்து ரீவீக்குச் சென்று தடாலென்று வீழ்ந்ததைக் கௌரி கண்டு கூச்சலிட்டுத் தன் தாயை அழைத்துப் பார்த்தால் பேச்சு முச்சிலாமல் கிடந்தாராம். உடனேயே டாக்டரைக் கூப்பிட்டார்கள்.

அவர், பறவை கூட்டை விட்டுப் பறந்து விட்டது என்றாராம். கொழும்பில் பொன்னர் கதையை முடித்துவிட்டு நிற்காமல் தன்விட்டுக்குத் திரும்ப, நானும் என் மனைவியும் உடனேயே தாமதியாமல் லண்டன் திரும்பி பெயிஷன்ஷெர்ட் சென்றோம்.

தில்லையரின் சாய்மனைக் கதிரையில் இருபது ஆண்டுகளின் பின்னர் நான் விழித்தெழுந்து கௌரிக்கும் அண்ணிக்கும் அடுத்த ஆண்டு ஏப்பரில் வருவதெனச் சொல்லி விட்டு, எனது சொந்த விட்டுக்குக் காரில் புறப்பட்டேன். நோட்டுகளில் நெருக்கமில்லை. என் மனம் எமது திரு. தில்லைநாயகரைப் பற்றித் தொடர்ந்து சிந்திப்பதற்கு அது வசதியாகவும் இருந்தது.

எப்படி அவர் ஓர் சாதாரண ஈழத் தமிழ்க் குடும்பத்தில் பிறந்து, பற்பலவிதப் பிரச்சினைகளுக்கு இடையே, சொந்தப் பிரயாசையால் தொழில் நுட்ப உயர் கல்வி கற்று, நவீன மேல் நாட்டின் விஞ்ஞான அபிவிருத்திப் பிரவாகத்தில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டு தனது தாய் மொழிக்கும் பிறந்த நாட்டுக்கும் தன்னால் ஆனதைச் செய்யும் உயர் நோக்குக்குத் தன்னையே முழுமையாக அர்ப்பணித்து, அந்த நோக்கிலும் வாழ்விலும் கணிசமான வியக்கத்தக்க வெற்றியையும் கண்டு, தன் 57-வயதிலேயே உலகில் ஒரு நற்பெயரை விட்டுச் சென்றிருக்கிறார் எனும் உணர்வு களுடனும் பெருமையுடனும் என் பேர்மிங்ஹாம் வீட்டை அடைந்தேன்.

இக் கதையின் நாயகராகிய வேலாயுதர் கோபாலிள்ளை தில்லைநாயகம், **FIERE (11.11.1928-07.04.1985)** அவர்கள், நவீன தொழில் நுட்பத் துறையில் ஒரு மாமனிதரும் வருங்காலத் தமிழர்சமுதாயத்துக்கு ஒரு தலை சிறந்த உதாரணரும் ஆவார். விளையும் பயிராக இருந்த அக் காலத்திலேயே அவரை முனையிலேயே இனம் கண்டு ஊக்கி, அவரின் இச் சிறுகதையையும் எழுதியது என் பாக்கியமே. ●

[கோபன் மகாதேவா சிறுகதைகளும் நாடகங்களும், பக். 59-65, ISBN 978-1-873265-77-2, 2011]

மூத்த அண்ணர் V.K. தில்லையர்
ELDEST BROTHER V.K.T

தில்லையர் குடும்பத்துடன் மூர்த்தி [இங்கிலாந்து, 1966]
MOORTHY WITH THILLAI'S FAMILY: UK, 1966

BROTHER THILLAI, THE INVENTOR

—Professor Kopan Mahadeva—

His full name was THILLAINAYAGAM. He was our much loved and now missed elder brother. He was five years older to me, and was turning ten when our dear mother died after giving birth to Moorthy. Thillai was her extra pair of hands at home when 'Aiyah' (our father) spent years together away from home in faraway Kuliypitiya in South Ceylon, on his business ventures. Also, after we moved to Doctor Uncle's (when Mother died), this Uncle-the-Practical, Uncle-the-Versatile, Uncle-the-Disciplinarian taught us how to put our hands to any job whatsoever that needed doing around the house. Uncle's name was Dr. Ramanathar Appah Vettivelu -- Mother's eldest brother, who had married Aiyah's younger sister, and who taught us to honour and cherish the dignity of physical labour. And thus, brother Thillai soon learnt the art of making things, and grew an innovative aptitude, well ahead of me. But I was his handy man, assistant, and adoring apprentice. We had our elder cousin, Uncle's son, as our willing consultant and Ideas-Man. A few of the usable items Thillai made at our (Uncle's) new home are yet ingrained in my memory.

Thillai would have been around fifteen or so when, with his innovative spirit and bold initiative, using simple tools that were found around the house, he made a beehive with discarded packing case pinewood. He, I now recollect, had picked up the design from the 1000-odd-page Pears' Encyclopaedia that Aiyah received as a bonus gift from his suppliers when he bought 'Pears Soap' in bulk for sale at his shops in Kuliypitiya. Aiyah, though he had not gone too far with his studies at school as a boy, still knew the value of education and also the worth of books. Thus he brought that bulky, hard-covered red book in English to us to our Tamil village. And Thillai, who was then learning English at Chavakachcheri (CCH) Hindu College after leaving that town's Drieberg College at the end of one year, pored over the small-printed technical pages of the Encyclopaedia and picked up all necessary information about the shapes, sizes and characteristics of the components of man-made beehives, and actually constructed a couple of them, in the early 1940s in our Tamil village of Kaithady-Nunavil in North Ceylon.

These hives were rectangular boxes, around 18"x 8"x 12" high, with a base-unit that was fixed firmly to a suitable tall platform, and had a loosely fitting detachable top.

All its components were made from ½ " thick packing case timber of appropriate widths. The base unit supported 10-12 rectangular frames hung parallel to each other in a row, across the length of the base unit.

When the lid was placed on top, the frames hung in darkness, so that the bees could feel safe enough to build their waxy honeycombs to fill each frame. The frames had enough space between them to facilitate separate honeycombs being built, but it did so happen that occasionally, if adjoining frames were accidentally kept too close to each other, the (so-called) 'blind and brainless' bees built combined honeycombs on adjacent frames. Only a handsaw, a foot-ruler and a pencil, a few tack-nails and a hammer were used to make these hives. One was placed safely wedged between branches and twigs of a mango tree in our front yard, at about eight feet height. The other was kept in the rear garden, on a platform, nailed on top of the stump of a dead tree trunk of 6"-8" in diameter, flattened and smoothed at the top to receive the platform.

All what remained for Thillai to do then, to start the process of honey making, was to introduce a couple of queen bees, and a few drones, caught in two wide-mouthed bottles using smoke, from an actual beehive hanging from a tree branch in a nearby thicket. Next, he broke off a few pieces of the wax-made beehive itself from which a few bees were caught, and left them in one frame in each of our homemade hives, holding the bottles open near the frames, for the bees to enter.

Once the lids were closed, the bees instinctively settled down on the pieces of the honeycombs. Within a few days, many bees were seen to fly in and out of the hives, visiting the flowering mango trees nearby, and starting to firm up the pieces of honeycombs on to the frames. One by one, in due course, the honeycombs were built up, to fill the frames. I do remember we had honey from those hives for a couple of years. I also remember that Uncle did not look upon this and similar activities of ours kindly, but was prepared to show practical tolerance. There was a good reason why he let us continue. His own (and only) son, of whom he was respectfully fond, had also joined our team!

And the second inventive and innovative activity, for which I will always remember brother Thillai, is for making 'paper tom-toms'. These were sold at our village temple festivals in order to make some money to help with our modest yet hard-enough-to-find, school fees.

The world famous Free Education Scheme of Ceylon, that was responsible for the Island's especially high literacy rate, had not yet been introduced at that time.

And Thillai's tom-toms, which he mass produced with my active assistance helped to pay our school fees, with income from the hundreds of surplus coconuts we sold quarterly, in those impoverished years.

These tom-toms each had a head and a handle. The heads were drum-like in shape and construction, usually 2" to 3" in diameter, and $\frac{3}{4}$ "-1" wide.

Their outer, circular frames were made with dried leaves of the palmyrah palm, shaped into bands of uniform width with traditional hand tools, and cropped to the desired lengths, each a little more than the circumferences of the tom-tom heads, allowing for a small overlap, where they were sewn with some thread and a needle to make their hollow cylindrical shapes. The handles of these tom-toms were made from dried coconut palm-leaf ribs called 'eekil' in Tamil, from which, 'brush-and-sweep' handheld implements are yet home-made by bundling hundreds of them together at the holding ends. These brush-sweeps are made by villagers in their homes to sweep leaves off their courtyards, to wash concrete floors with water, and so on. The coconut eekil-ribs are also used, in 18"-20" lengths, to make brooms more professionally, with round wooden handles and flat iron beadings on either side, held together with nails or metal rivets.

It is such eekil-ribs, which were used for Thillai's tom-toms, each 9"-11" long. These were passed centrally and tightly across, through the cylindrical heads until about an inch of their lengths protruded at the other end. At this stage, pieces of thin crepe paper were cut in square pieces and stretched across the circular heads on either side, and pasted one by one, to form the drum-like membranes of the tom-tom heads.

A piece of thread would have been passed through the walls of the palm-leaf cylinders, at right angles to the handle, using a needle, and 1"-1½" of the thread ends left hanging out on either side.

The unsightly end-patches of the crepe paper pasted round the circumference would be tidied up with a strip of crepe paper, preferably of another colour for show, glued down with wheat-flour paste, along the circumference. Both ends of the handle would then be tidied and beautified by pasting thin strips of crepe, in a helix fashion round and round the eekil handle, with precut frills across the strip, which would later assume a hair-like image round the 5" to 7" long eekil-rib handles.

Small balls of wax, or hardened road tar (picked from the edges of the Jaffna-Kandy Road), pressed around the ends of the thread hanging on either side of the tom-tom, created the desired tom-tom noise when the handles were rotated speedily in opposite directions, between the fingers or palms of children.

Thillai's tom-toms were popular and sold well, as cheap and attractive toys for children, at the annual temple festivals of March. We used to carry these tom-toms, some 25 at a time, press-planted at about 30 degrees to the vertical, into and around straight vertical pieces of banana fruit-bunch stems. When handed for sale at the temporary tea boutiques (which crop up near temples during festivals), these tom-tom clusters, looking like colourful works of art, are hung from shop-rafters.

In these shop-sheds, they were significant attractions when they dangled and rotated in the air within the boutiques; along with banana fruit bunches, which were similarly hung from rafters, but upside down.

The third item from our boyhood days that predicted to us Thillai's inventive genius of later years was a crystal-set radio he made at Uncle's home in Kaithady-Nunavil in the 1940s. The primitive technology needed to construct such simple radio receivers was also self-taught by Thillai with Cousin's help, from Aiyah's old Pear's Encyclopaedia. The needed crystal, the few lengths of copper wire, the control device for wave-lengths and reception directions, and the set of earphones were bought by Thillai from a shop in Jaffna Town, with the money he saved from the sale of his tom-toms. The Trichi Radio Station in South India, across the Palk Straits, was only some 20-30 miles from Jaffna, as the crows flew, and Thillai had even a better reception of programmes from Trichi (particularly in cooler evenings and nights) than programmes from Colombo, which was about 200 miles away.

We three older boys, i.e., Cousin, Thillai and I (our younger brother Moorthy was then being brought up, as a baby, across the road by Father's second elder brother Sinna-Aiyah's wife) used to sit around our study table, lit by a kerosene oil lamp, listening in turns to Tamil news and music broadcast from Trichi, late into nights, much to the consternation of Uncle. In fact, Uncle was wondering what on earth we boys were doing with those gadgets on the head and across the ears, in turn, smiling and moving our limbs rhythmically -- because no sound could be heard at any time by anyone else. Late one night, he had hung the headphones around his head and tried to figure out what the cackling noise he occasionally heard, meant. The next day, he asked me. He did not want to ask the bigger boys. I explained as best as an 8-9 year old could, but he seemed unimpressed. To him, it was all a waste of time, taken off productive work in the house, away from (in his view) our more important activity of studying our textbooks. Two other items that Thillai had made at home in those years were a pinhole camera, and a kaleidoscope that uplifted the unforgettable joys of our boyhood.

At school, particularly at CCH Hindu College, Thillai displayed his organisational skills and business acumen and initiative, by founding a co-operative society for the students, with an all-time membership fee of 10 cents each, and brought and sold stationery to them (with the help of a classmate) under official supervision by a teacher. With all these hobbies and activities, he passed his Senior School Certificate in 1946, at 18. It was poor times for all our people, when World War Two had just ended; and in any case, neither Uncle (as a practitioner of Ayurvedic medicine) nor Father (as the manager of his local Village Co-operative Society) was making enough money to send Thillai to the University.

So, he was made an Assistant Teacher at the village's Primary School founded by Uncle. He worked in that capacity for one year, adding to the family's income, and then sat for and passed the General Clerical Service exam for employment in government service. Thus he moved to Colombo around 1949, to work as a clerk in the Public Work's Department (PWD). He soon passed the Executive Grade Exam, and was transferred around 1952 by his PWD to Negombo, a town 20-odd miles north of Colombo. With his savings he soon bought an expensive Yashika Camera, and started his lifelong hobby as a serious amateur photographer, with an improvised 'printing and enlarging laboratory' and a bedroom-studio in the place where he lodged, until he married Saku.

He won competitions as an amateur photographer. His camera work, including flash photography, and his long interest in radios and miniature gadgets, soon aroused a deep passion in Thillai to study electronics at a higher level, and become an engineer. By 1955, I had graduated as a civil engineer from the (only) University of Ceylon in Colombo, and was employed by his same PWD as an Assistant Engineer. But Thillai had an academic handicap, in that he had not studied Physics, Chemistry, or Advanced Mathematics, at school. So he used his social influence in Negombo, befriended some teachers, and obtained special permission to self-study these subjects in the evenings and weekends, with the help of his teacher-friends, and (more importantly) to use the school laboratories for the much needed practical knowledge and experience in Physics and Chemistry. Thus he managed to acquire SSC-Level proficiency in these subjects and then decided to learn Electrical and Electronics Engineering on an apprenticeship basis in the U.K. -- to where I had emigrated for postgraduate studies in 1961 with Dr. Seetha, my bride of 1960. He joined us in U.K. in 1963, leaving his wife Saku and only daughter Gowri behind in Ceylon, while he got settled in the U.K.

In Birmingham, Thillai worked as an Electrical Technician by day, and studied at the Aston Technical College by night, passing his Higher National Diploma (HND) in Electrical and Electronics Engineering. With the above qualification and experience, he worked as Research Engineer at Plessey Telecommunications Research Ltd of Maidenhead, Berkshire from 1967 until he retired at 55 in 1983. By day he worked on Plessey's projects, but at evenings and weekends he followed his inventive hunches, to try to 'improve the world around him, even in a small way, and thus leave his name behind'. As a first step to finance his private research and inventions, he bought a house in Maidenhead, formed a company called Sakthi Type Ltd., and took up a dealership for Canon Computers. He studied developments in Information Technology and also the alphabets and linguistics of Ceylon's native languages of Sinhalese and Tamil, and designed his own fonts in both languages.

Also he designed his own simplified Sinhala & Tamil keyboards. He called his fonts 'Sakthi Fonts' and his keyboards, 'Sakthitype Keyboards'. He was working on a Visual Display System (VDS) to present these two languages simultaneously on the screen, with English too.

I was then working as the Professor and Programme Leader in Production Engineering and Management in the West Indies, and we presented two papers jointly on '*Electronic Information Technology for the Lesser Developed Countries (LDCs)*', and '*A British Electronic Simultaneous Information Display System for Two Asian Languages*' at the International Conferences of the British Institution of Electronic and Radio Engineers (IERE) in 1983 and 1985.

In these papers we suggested simplification of and reforms to the letters of the Tamil language (to make it more convenient for typing, using standard QWERTY keyboards), since classical Tamil has 247 letters (12 vowels, 18 consonants, $12 \times 18 = 216$ combined letters, plus the special letter '·'), and its combined letters were written with non-uniform rules and shapes. At this time he had also invented and patented a versatile 'Unisex' Underwear. His family had let the patent lapse later.

His genius caught the attention of Sri Lanka's Broadcasting Corporation, especially after he became known as the Chief Engineer of Rediffusion Ltd of Colombo during a couple of years after leaving Plessey Ltd of UK. SLBC soon entered into a contract (with my assistance), for him to make a Prototype Unit of his device, referred to in our second research paper to the IERE, for Sinhala and Tamil languages. He was toiling frantically on making that device, even having had to design and build his own Printed Circuit Board (PCB) for it, when, on 7th April 1985, he suddenly collapsed while he got up to switch channels on his TV when watching a programme, and died of a heart attack at a mere 57!

Thillai's marriage to Sakunthala (Saku) was a love marriage while he worked in Negombo. Gowri is their only child who remains a maiden yet, in 2013, to care for her terminally ill and institutionalised mother, after a motor accident that Saku met with, when Thillai was still alive.

Thillai's ashes remain buried in the Berkshire Cemetery, with a Memorial Stone and Inscription (including a 'bust' reproduced on page-31 of this Souvenir at the end of my true short story written about him in Tamil, and on page-38). His tomb may be visited even today by anyone.

I am pleased to include this biography, and my poem of 2004 on the next page of this Souvenir, about this elder brother of myself and Moorthy, whom we both (and the rest of our families) will remember and relish as fond memories for the rest of our lives. I believe that his life story would provide an inspiration to Tamil youths of today who have lost their motivation & confidence due to the recent war in Sri Lanka. □

MR. V.K. THILLAINAYAGAM, FIERE

[Pioneer Eelam Tamil Inventor: 11th November 1928 - 7th April 1985]

—**Professor Kopan Mahadeva**—

Little could I've even dreamt, that it'd be our last
Tête-à-tête. Together we had dined, that spring day
Before I flew away. Niece Gowri rang at half past
Midnight to Sri Lanka to maim my business holiday.

His soaring spirit, when no end was in sight while
He shaped new things, shooing away all conformity
And flushing out lurking lethargy in lovelorn style
With his passion, took a sudden flight to Eternity.

My built-up guilt from Fate's decree to have grown
Old apart from him, mourns in my memory's troves
Since then. Years and decades have so soon flown
From our pilot-run WP-IT Project for Rupa-Vahini.

Doctor Uncle de-orphaned us, his sister's boys, who
Were merged with his own family of our cousins, two.
Even in teenage years, Thillai'd suspended schooling
To supplement Uncle's wartime medi-care earnings.

It was years after me that he managed to re-enter
Engineering, soon sprinting into Invention, spending
All his hours of late-night years (and most savings too)
On prototypes and trials, attorneys, and patenting.

We jointly wrote research based technical papers,
Debated trends in technology, the world, weather,
And everything. Never did we have time for capers.
Sadly, he departed as we, at last, got back together.

From our tin-and-clay hut he had climbed quite high,
The hard way, with his intuitive enterprise and guts
And iron-will to win in whatsoever he decided to try,
Being best, when bulldozing away all ifs and buts! □

தம்பிக்குச் சில நடைமுறைப் புத்திமதிகள்

-பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா- (1989)

மனிதருடன் ஒத்துச் செல் தம்பி - என்றும்
தனியனாய் அலைந்திருதல் துன்பம்.

தீங்கு உனக்குச் செய்து வரும் நபரை - தாங்கி
ஒங்கு துணை ஆக்கிடுதல் கெட்டி.

பரபரப்பாய்ப் பணி செய்வாய் பகலில் - பின்னர்
இரவிலிலே இளைப்பாறல் வேண்டும்.

மதுவினிலே மூழ்கி வாழ் நபர்கள் - எதிலும்
பொதுவாகத் தோற்றிடுவர் தம்பி.

செய்யத்தான் வேண்டும் எனும் கருமம் - உனது
கைத்திறனைத் போற்ற வரும் வாய்ப்பு.

சாகும்வரை உனக்குதவும் நண்பன் - உன்
தேகத்தைக் காத்திடுவாய் தம்பி.

கற்பனைக் கனவிலும் நினைப்பாய் - என்றும்
வெற்றி வழி காட்டும் ஒளி, கல்வி.

கோபத்தைக் கட்டிவைத்தல் வேண்டும் - தம்பி
ஆபத்தைத் தரும் வைரி, கோபம்.

செய்தொழிலின் முறைமைகளை என்றும் - உனது
கைகள் போல் காத்திடுவாய் தம்பி.

காந்திக் கிறுவரைப் போல் நீயும் - சிரித்து
சாந்தமாய்ப் பேசிடுவாய் தம்பி.

உனைப் பெற்றோர் இருவரையும் நோந்து - தம்பி
தினைப் பொழுதும் திட்டிடுதல் பாவம்.

என், எழுத்துப் படிப்பித்த ஆசார் - உனது
கண்களைப்போல் காணவைத்தோர் தம்பி.

மண வாழ்க்கை மணத்தோர்க்கே தம்பி - பெரும்
குணம் உள்ளோர் பொறுத்திருப்போர் தம்பி.

ஆசைகட்கும் எல்லை உண்டு, ஆனால் - பிர
யாசை செய்தால் எதையும் பெறல், ஆகும்.

நாட்டிலே புகழ் தேடும் எவரும் - முன்னர்
வீட்டிலே புகழ் பெறுதல் வேண்டும்.

புகழ் தானாய்த் தேடி வரும் தம்பி - நீ
நிகழ்காலம் செய்தால், நற் சேவை.

வாக்குறுதி காப்பாற்றல் வேண்டும் - உனது
வாக்கில் பிறப்பதுவே நாணயம்.

பணம், யாரின் மிகப் பெரிய கருவி - ஆனால்
குணம், உன்னைப் பார் ஆள்வோன் ஆக்கும்.

நித்திரையோ வராவிடின, இரவில் - நல்ல
புத்தகத்தைப் படித்திருவாய் தம்பி.

பிள்ளைகளை எல்லைஇன்றிப் பெற்றால் - சோடி
சுள்ளிகள் போல் பலம் இழப்பான் தம்பி.

பொறுமையுடன் பிரயாசி தம்பி - வாழ்வில்
சுறுக்கில் வரும் பெரும் வெற்றி இல்லை.

புத்திமதி சொல்லுவதோ சுலபம் - எதிலும்
சித்திவரச் செய்வது தான் கடினம்.

புழு கு வழி, குண்டுகளைப் போலே - எம்மை
விழுத்துதற்கு ஆற்றந்த குழி பறிக்கும்.

நல்லகுண உத்தமரைத் தேடி - உனது
தொல்லைகட்கும் புத்திவழி கோலு.

பழிவாங்கல் உன் கடமை அன்று - அது
வழிகாட்டும் ஆண்டவரின் வேலை.

கலியாண வட்டம் புகும் நேரம் - மகிழ்ந்து
வலிய வரும் சீதனத்தை வாங்கு.

தோள் முட்டிக் கண்டித்தல் கடினம் - ஆனால்
ஆள் அணைத்துத் திருத்தல் சுலபம்.

சரித்திரமும் சாத்திரமும் தம்பி - என்றும்
நரித்திரத்துக்கு உருக்கொடுக்கும் தடைகள்.

இன்றே, உன் வாழ்க்கையதின் எல்லை - என்று
இன்றே செய், ஏதும் ஒரு நன்மை. □

பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் சகோதரங்களும்

—பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா—

எம் மனித இனத்தின் தரிப்பும் வளர்ச்சியும் பிள்ளைகளைப் பெறும் பெற்றோரிலேயே தங்கியுள்ளது. பெற்றோர், பெரும்பாலும் தமது காதல் இன்பத்தை விட்டிலோவெளியிலோ அனுபவித்துவரும்போது அவர்களில் ஒருவரின் அல்லது இருவரினதும் முன்திட்டத்தின் படியோ, எதிர்பாராத விதமாகவோ, எதிர்பாராத காலத்திலோ பெண்-சோடி கர்ப்பம் தரித்துப் பிள்ளைகள் உண்டாகின்றனர். ஒரே பெற்றோருக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள், 'சகோதரங்கள்' என அழைக்கப் படுவர். உண்டாகிய பிள்ளைகளைக் கருவிலோ, பெற்று எடுத்த பின்னரோ அதன் தாயார் ஆனவன் வெறுப்பது, மிருகங்கள் இடையே கூட, மிகமிக அரிதாகவே நடக்கும்.

தந்தையர்களோ இயற்கையின், உலகின் கலாசார வழக்கத்தின் படி, தம் சிறார்களை வளர்க்கும் பொறுப்பையும் பழக்க வழக்கங்கள், ஆரம்பக் கல்வி முதலியவற்றையும் பிள்ளைகளின் தாயாரிடமே விட்டு விடுவர். ஏனெனில் தந்தையர் வீட்டுக்கு வெளியே சென்று தொழில்கள் செய்து தம்குடும்ப எல்லோரினதும் உணவு, உடை, உறையுள், கல்வி, கேளிக்கை, போக்கு வரத்து முதலிய பலவிதச் செலவுகளுக்கும் உழைத்துவரும் பொறுப்பைத் தாங்குபவர்கள். குடும்பத்தின் பாதுகாப்புக்கும் பொறுப்பானவர்கள். வெளியிலிருந்து தம் குடும்ப அங்கத்தினர் எவருக்கும் தீமை செய்ய வருவோர் என அவர்களால் கணிக்கப் பட்டோருடன் தம் உயிரைப் பணயம் வைத்துப் போர் செய்யக் கூடத் தம்மைத் தயாராக வைத்துக் கண்ணில் எண்ணெய்யை வார்த்துக் கொண்டு விழிப்பாக நடந்து வர இயற்கையால் உந்தப் படும் 'கடியன் நாய்கள்' போன்ற, இயற்கை எமக்கு அளித்த காவலரண்கள் எனலாம்.

மேற் கூறிய உண்மை எல்லாப் பெண்களுக்கும் எல்லா நேரத்திலும் விளங்குவது கடினம். விளங்க, அவர்களுக்கு நேரமோ சந்தர்ப்பமோ கிடைப்பதும் குறைவு எனலாம். எனவே, சாதாரணமாக, குடும்பப் பெண்கள், தமது ஆண் தலைவர்களைக் 'குருட்டுத் தனமாக ஆவது' நம்பியே வாழ வேண்டும் என்பது தான் இயற்கையின் பணிப்பு. ஆனால் கற்றுத் தேர்ந்து, வெளியில் சென்று, தாமும் உழைத்துப் பணம் சேகரித்து வரும் நவீனப் பெண்களின் வீடுகளில், மேற்கூறிய இயற்கை நியதிகளில், சிலமாற்றங்கள் தேவையே. இவை நல்லெண்ணத்துடனும் புரிந்துணர்வுடனும், பரஸ்பர, குன்றாத அன்பும் பொறுப்புமுடன் பேசி முடிவு செய்ய வேண்டியவை. இதை, வெற்றியாகவும் சமாதானமாகவும் செய்வது, வீட்டுக்கார ஆண்களின் பொறுமை, பகுத்தறிவு, வீட்டுக் கொடுத்தலிலேயே பெருமளவில் தங்கி உள்ளது எனலாம்.

மற்றது, 'தந்தையும் தாயும் முன்னறி தெய்வம்' எனும் எம் ஆற்றோர் கூற்று முற்றிலும் உண்மைகள் அடங்கிய, உலகத்தின் எந்தப் பகுதிக்கும், மனிதவரலாற்றின் எந்த யுகத்திற்கும் பொருந்துவது. இதில் பொதிந்துள்ள உண்மையை நாம் ஆராய்ந்து உணருவது முக்கியம்.

இதை உணர எல்லாப் பிள்ளைகளும் கடமைப் பட்டுள்ளனர். அதாவது, வயதில் பிள்ளைகளாக (12-15 வயதிலே) இருக்கும் போதே நாம் எல்லோரும் இதைக் கற்றால், கற்று இருந்தால், குடும்பங்களுள் பிற காலங்களில் அதிகம் பிரச்சினைகள் தலை தூக்க இடம் இருக்காது. ஆனால், இதைப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிப்பது யார்? அவர்களின் ஆசிரியர்களே! பள்ளிகளில் இதை அவர்கள் தவறாது கற்பித்தல் அவசியம். பெற்றோர் இதைத் தம் பிள்ளைகளுக்கு வீட்டில் சொல்லிக் கொடுத்தால் அது எடுபடாது. பெற்றோர்கள் தம் சுயநலனுக்கோ, வீட்டு நிர்வாக வசதிக்கோ, தம் சேவைகள், தியாகங்களைப் பற்றிப் புளுகிப் பரப்புரை செய்து, பிள்ளைகளின் குற்ற மனப்பான்மையைக் கூட்டவே அதை வலோத்காரமாகப் போதிக்கின்றனர் என பிள்ளைகள் கருதலாம். ஆனால் பெற்றோர், தம் பிள்ளைகளுக்கு, ஆசிரியர்களின் முக்கிய இடத்தையும் பெருமையையும் சேவையையும் தியாகத்தையும், 'எழுத் தறிவித்தோன் இறைவன்' என எடுத்துக்கூறக் கடமைப்பட்டு உள்ளனர். பிள்ளைகளின் கல்வியில், பெற்றோரும் ஆசிரியர்களும் பங்காளிகள் ஆவர். வீட்டில், தாயின் மகிமையைத் தந்தை தம் பிள்ளைகளுக்கும், தந்தையின் தலைமை இடத்தைத் தாய்மார் தம் பிள்ளைகட்கும் எடுத்துரைத்துத் திரும்பத் திரும்ப ஞாபகப்படுத்தவும் கடமை உள்ளவர்கள்.

இப்போது பெற்றோர், பிள்ளைகள், சகோதரங்கள், மற்றைய குடும்ப-இனத்தோருள் இருக்க வேண்டிய நெருக்கங்கள், முன்னுரிமைகளை அலசிப் பார்ப்போம். பெற்றோர், ஒருவரில் ஒருவர் (தம் பிள்ளைகள், தம் பெற்றோர்கள் உட்பட) உலகில் வேறு எவரிலும் பார்க்கக் கூடிய அன்பும் பாசமும் வைத்திருக்கும் கடமையை உள்ளவர்கள். ஏனெனில் அவர்கள் காதலர்கள். தம்பதிகள். 'ஓர் உயிரும் இணையும்-உடம்புகளுமாக வாழ்வோம்' எனச் சமூகப் பெரியார்களின் முன்னிலை, கோவிலிலை, இரகசியமாகவோ சத்தியப் பிரமாணம் செய்தவர்கள். ஒவ்வொரு நிமிடமும் கூடி வாழ்ந்து, உறங்கி, பரஸ்பர நலனைப் பற்றிச் சிந்தித்து வாழ்பவர், வாழ வேண்டியவர். எனவே தாயுக்குத் தகப்பனும் தகப்பனுக்குத் தாயும் முன்னுரிமை பெறுவர். அதன் பின்னரே அவர்களின் பிள்ளைகளோ முதிய பெற்றோரோ, அவர்களின் சகோதரங்களோ, மற்றும் இனத்தாரோ வருவது சாத்தியம். ஆனால் இதில் கூட, தற்காப்புத் தலையிட்டால், தலையிடும் போது, தகப்பனார் தனது நலனுக்கும், தாயார் தனது நலனுக்கும் முன்னுரிமை கொடுத்தல் உலகினரால் ஏற்கப்படும், ஏற்க வேண்டிய நியாயமே.

அடுத்து, மணம் முடியாத எமது சகோதரங்களிலும் பார்க்க எம் பெற்றோர், முன்னுரிமை பெறுவர். பெற்றோர் இல்லாத இடத்து, மூத்த சகோதரங்கள், கூடி வாழும் இளையோருக்குப் பெற்றோர் போல உதவி நடந்தால், பெற்றோரின் முன்னுரிமையைப் பெறுவர். சகோதரங்கள் இடையே மரியாதைக்கு முன்னுரிமை, சாதாரணமாக, வயதிலேயே தங்கி இருக்க வேண்டும்; அதாவது, ஏதும் மன நோய்கள், ஆளுமை, சம்பந்தமான கோளாறுகள் இல்லையெனில்! மேலும் சகோதரங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பெயர் சொல்லி அழைப்பதைத் தவிர்த்தல் உசிதம். ஏன் எனில்:

அதிலும்பார்க்க, முடியுமான வரை: 'அண்ணா', 'அக்கா', 'தம்பி', 'தங்கச்சி' என அழைக்கும் போது அவர்களின் பரஸ்பர அன்பும் மரியாதையும், முன்னுரிமை வரிசையும், கூடிய அளவில் நிலைக்கும்.

சகோதரங்களிடையேயும், மணம் முடித்த பிள்ளைகள்-பெற்றோர் இடையேயும் கொடுக்கல் வாங்கலில் எப்போதும் பகுத்தறிவு முறையில் பணவழிச் சமன்பாடு இருந்தால் ஒருபோதும் சாதாரண மனவருத்தங்கள், பொறாமைகள், பிணக்குகள், வரா. இவற்றை வரமுன் தடுக்க முடியும்.

மேலும் பெற்றோர், முடியுமானவரை என்றும், எல்லாப் பிள்ளைகளையும் சரி சமமாக நடத்தி, அப்படி நடத்துவதாக விளங்கப்படுத்தி, தேவை வந்த சந்தர்ப்பங்களில் அமைதியாக நிரூபிக்கவும் தயாராக இருக்க வேண்டும். இது நடைமுறைப் புத்திசாலித்தனம்.

கூட்டுக் குடும்பங்கள் நடத்தும் போது, செலவுகள் நியாயமாகப் பிரிபடல் வேண்டும். சரீர உதவிகளுக்கும் பணரீதியில் மதிப்பீடு செய்து கணக்கிட்டே சமன் பாட்டை ஏற்படுத்தி, ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நிர்வாகப் புத்திமதிகள், சமையல், செய்தி சேகரித்தல், ஒழுங்குகள் செய்தல், மேற்பார்வை, காவல் செய்தல், காவேந்து, சாமான்கள் வாங்கல், முதலியவைகளும் வேலைகளே, சேவைகளே. அவற்றிற்கும் பணவழி மதிப்பீடு உண்டு என்பதை மறுத்தல் அநியாயம் ஆகும்.

இளம் பிள்ளைகளைப் பெற்றோர் நடத்தும் முறைகள், வளர்ந்த, மேலும், மணந்த ஆண்- பெண் பிள்ளைகளை நடத்த வேண்டிய வழியில் வேறுபட்டது. வளர்ந்த, முதிய பிள்ளைகள், அதட்டல் இன்றி, கோபம் இன்றி, அமைதியாக, மரியாதையுடன் பேசி நடத்தப்பட வேண்டியவர்கள். *தலைக்கு மிஞ்சினால் தனயனும் நண்பன் ஆவான்*, என்பர்.

அவர்களுக்குரிய ஆலோசனைகளும் அன்பாக, மறை முகமாக, அவர்களின் சிந்தனைகள், பிரச்சினைகள், ஆசைகள் முதலியவற்றை (அவர்களின் இடத்தில் எம்மை நிறுத்தி) நன்று சிந்தித்தே, அளிக்க வேண்டும். முதல்தடவையே ஆறுதலாகவும் தெளிவாகவும் சொன்னால், பின் ஒரே விடயத்தைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி மனஸ்தாபப் பட வேண்டிய நிலை தோன்றாது. அளந்துஅளந்து பேசுதலும், ஒரு கலை.

முடிவில், மேற்கூறியவற்றை உண்மையான நல்லெண்ணத்துடன், எமது இளைய சமுதாயத்துக்குப் பலன் தரும் எனும் திடமான நம்பிக்கையுடன், கணிசமான நேரம் செலவிட்டு எழுதி உள்ளேன். என் இளம் வயதில் இவ்வாறு புத்திமதிகளை யாரேனும் தந்திருந்தால் நான் என் வாழ்வில் விட்ட சிலபல தவறுகளைத் தவிர்த்து, இன்னும் கணிசமாக முன்னேறி இருப்பேன் எனவும் நான் மனதார நம்புகிறேன்.

[**குறிப்பு:** இக்கட்டுரையை வேண்டிய எவரும் பிரதிபண்ணி வேறு நூல்களிலோ பத்திரிகைகளிலோ சஞ்சிகைகளிலோ மறுபிரசுரம் செய்ய விரும்பின், அதற்கு உரிய சம்மதத்தையும் அனுமதியையும் இத்தால் வழங்குவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். - ஆசிரியர்.]

வாழ்க, எமது எல்லோரினது குடும்பப் பொது நலனும் ஒற்றுமையும்! □

எம் இளைய மைத்துனி – சகோதரி சிவாவுக்கு

—கோபன், சீதா மகாதேவா தம்பதிகள்—

கைதடிநுணாவில் எனும் கனிந்த எம் கிராமத்தில்
கைவினையும் கல்வியும்சேர் காவியத்து ஆசானின்
அரிய ஒரே மகளாக, அருள்முகத்தீர்! வந்துதித்துச்
சரியாகப் படித்ததனால் ரசாயனப் பட்டம் பெற்றீர்.

சின்னத்துரை தம்பதிக்குச் சிரிப்பூட்டும் ஒரே மகவாய்
தன்னவைகள் பேணாது தங்கம்போல் குணக்குன்றாய்
எம் தம்மி மூர்த்தியனை ஏற்ற நற் கன்னிகையாய்
எம் இதயத்தில் வசித்து, என்றும் இடம் பெறுவீர்!

அடக்கத்திற்கு இலக்கணமாய் அன்புள்ள அம்மாவாய்
படபடப்புகள் இன்றிப் பணிவுடை நற் பத்தினியாய்
கீதாக்கும் வேணிக்கும் ஆரணிக்கும் அரும் தாயாய்
தீமிகா, தாரகா, வைஷ்ணா, கஜனிகா, கஜனன் எனும்

ஐந்து சிறார்களுக்கு அம்மம்மாய் பாட்டியாய்
பைந்துணையே! அவர்க்குளம் பனைஎனும் தருபோல்
நீரூழி நிலையாகி, நிறைவுடன், மேல் பல்னாண்டு உம்
கூட்டின் குஞ்சுகளைக் காத்து இன்பம் பெறுவீர்! □

ஆசிரியை திருமதி சிவஞானம்பிகை விநாயகமூர்த்தி
Retired Teacher Mrs. Sivagnanambikai Vinayagamoorthy, BSc.

ELDER BROTHER MAHADEVA'S FAMILY

